

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

40. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

7. ŘÍJNA 2012

Z obsahu:

Po návštěvě Libanonu
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
19. září 2012
- strana 2 -

Svoboda a poslušnost
Kajetán Eßer OFM
- strana 4 -

Mravokárce mocných
Elena Bellomo
- strana 6 -

Zbraň Matky Boží
Blah. Alano de la Roche
- strana 8 -

Jste ochotní?
Ingeborg a Horst
Oberederovi
- strana 9 -

Pohled do hlubin duše
Benedikty
Bianchi Porro (3)
Divo Barsotti
- strana 10 -

Poselství Panny Marie
v Grubu
17. července 2012
- strana 11 -

Denně se modlete růženec!

V roce 1460 se Panna Maria zjevila blahoslavenému Alanu de la Roche, řeholnímu synu sv. Dominika, a požádala ho, aby znovuustavil zapomenutou pobožnost růženec.

Editorial

Responzoriální žalm nám představuje jedno ze starozákonních chápání bohabojnosti: ruku v ruce jde s ním požehnání a blahobyť. Ale s takovým jednostranným pojetím polemizuje již kniha Job. Z toho, že se někomu velmi dobře daří, nelze vyvozovat, že je pravým ctitelům Hospodina.

Neplatí to jen o jednotlivcích. Pokud nám např. nádherná a bohatá renesanční výzdoba křesťanského Říma připadá jako zkamenělá památka hluboké zbožnosti, jsme na velkém omylu. Zní to neuvěřitelně, ale mnoho nejkrásnějších římských památek vzniklo v době nejhlubšího mravního úpadku papežského dvora.

Kdyby římskou náheru představovali Pánu jeho učedníci jako kdysi jeruzalémský chrám, kdo ví, zda by nereagoval podobně jako za oněch dnů. Aktuální proctví se skutečně podivuhodně shodují v tom, že Řím čeká velká pohroma.

Co se vlastně tehdy v Římě dělo? Renesanční mentalita měla leccos společného se smýšlením dnešní společnosti. Renesance znamená česky znovuzrození. Toto znovuzrození se mělo týkat člověka, který po velkém duchovním vzepětí od světa k Bohu, jakým se tak výrazně vyznačovalo předchozí období, obrátil pozornost sám k sobě. Z obdivu a návratu k antické kultuře získal člověk dojem, jako by znovu objevil sám sebe. Položil hlavní důraz na pozemský život, jeho radosti a rozkoše. Tento myšlenkový zvrát se nevyhnul ani církvi.

Papežové se cítili být především pozemskými vládci a podle toho se chovali. Pokládali církevní bohatství a panství za prostředky, které jim byly dány k vlastnímu užítku. Papežský stolec se choval, jako by získal charakter nedědičné dynastie. Za své předchůdce i nástupce to výstižně vyjádřil Lev X. slovy: „Bůh nám dal papežství, tak si ho užijme.“ Zamořské objevy

a cesty se staly novým zdrojem bohatství a nahromaděný majetek umožňoval mecenášství jako nový způsob slávyčtivého sebeprosazování a „sebezvěčňování“ i ve stavbách a dílech umění, které oplývalo pohanskými prvky.

Zesvětštělý způsob života a mravů zašel v Římě neuvěřitelně daleko. Jako příklad nejhlubšího úpadku papežství se zapísala do dějin postava papeže Alexandra VI. Tohoto Španěla jménem Rodrigo z rodu Borgia přivedl do Říma v duchu praxe nepotismu jeho strýc papež Kalixt III. Ačkoliv neměl ani potřebné vzdělání, získal záhy titul kardinála a pak vysoké postavení děkana kardinálského kolegia. Dříve než si úplatky a intrikami pomohl až na papežský stolec, žil v cizoložství s vdanou Římkou Vannozou dei Cattanei, která mu porodila čtyři děti. Kariéra tří nemanželských synů a jedné dcery byla pak jednou z hlavních starostí jeho pontifikátu. Kolovaly o něm mezi lidmi pochybnosti, zda je vůbec křesťanem. Nad tímto úsekem církevních dějin si nutně klademe otázku, jak to církve mohla vůbec přežít. Kdyby nad ní nebděl sám Pán, musela by se stát kořistí Nepřítele.

Někdo se může cítit těmito řádky pohoršen. Pokud bychom však o nich nechtěli nic slyšet, nemůžeme porozumět dalšímu vývoji. Je to totiž podstatná součást velké přehledy k vzniku reformace a k tragickému západnímu rozkolu.

Mravní úpadek v době vrcholné renesance se neomezoval jen na Řím, ale zavládl i v dalších městech, a to tím tím více, čím byla bohatší. Patřila mezi ně na prvním místě hrdá Florencie. Kdo si zachoval opravdovou lásku k církvi, toho musel tento stav naplňovat hlubokým smutkem a bolestí. Jedním z nich byl florentský dominikán Girolamo Savonarola, od jehož narození letos uplynulo 560 let. Někteří o něm hovoří

Dokončení na str. 5

Po návštěvě Libanonu Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 19. září 2012

Dnes bych chtěl v krátkosti znovu projít v myšlenkách i v srdci všechny ty mimořádné dny apoštolské cesty, kterou jsem vykonal do Libanonu. Cesta, kterou jsem rozhodně chtěl vykonal, třeba za obtížných okolností, protože se domnívám, že otec musí vždy stát po boku svých dětí, i když se setkávají s problémy. Vedla mě živá touha oznámit pokoj zmrtvýchvstalého Pána slovy: *Pokoj vám dávám.* (Jan 14,27) Tato moje cesta měla jako hlavní účel podepsat a předat apoštolskou exhortaci *Ecclesia in Medio Oriente* představitelům katolických společenství Středního východu, ale i jiným církvím a církevním společenstvím Východu a představitelům muslimů.

Byla to dojemná církevní událost a současně příhodná příležitost k dialogu prožitá v zemi komplikované, ale typické pro celou tuto oblast, a to z důvodu její tradice soužití a dělné spolupráce mezi různými náboženskými a sociálními složkami. Vzhledem ke všem utrpením a dramátům, která v této zóně Středního východu přetrvávají, jsem projevil svou podporu legitimním aspiracím těchto drahých národů a adresoval jsem jim poselství povzbuzení a pokoje. Myslím zvláště na strašný konflikt, který sužuje Sýrii a způsobuje kromě tisíců mrtvých proud utečenců, kteří se valí do země a hledají zoufale bezpečnou budoucnost; nezapomínám na obtížnou situaci v Iráku. Během mé návštěvy lid Libanonu a Středního východu – katolíci, představitelé jiných církví a církevních společenství a různé muslimské komunity – prožil s nadšením a v uvolněné a konstruktivní atmosféře důležitý pocit vzájemné úcty, pocho-

pení a bratrství, silný sen naděje pro celé lidstvo. Ale především jsem se setkal s věřícími katolíky Libanonu a Středního východu, přítomnými v tisících, kteří vyvolali v mé duši pocit hluboké vděčnosti za jejich horoucí víru a jejich svědectví.

Děkuji Pánu za tento drahocenný dar, který skýtá naději pro budoucnost církve v oněch oblastech: za mladé, dospělé, rodiny; oni živí a chovají přání upevnit svůj život v Kristu, zůstat zakotvení v evangeliu, kráčet spolu s církví. Obnovuji svou vděčnost také vůči těm, kteří neúnavně pracovali pro tuto moji návštěvu: libanonským patriarchům a biskupům, zasvěceným osobám, věřícím laiků, kteří jsou drahocennou a významnou skutečností v libanonské společnosti. Mohl jsem přímo konstatovat, že libanonské katolické komunity skrze svou dvoutisíciletou přítomnost a úsilí plně naděje představují významný a oceňovaný přínos pro každodenní život všech obyvatel v zemi. Vděčná vzpomínka směřuje také k libanonským úřadům, institucím a sdružením, dobrovolníkům a všem, kteří přispěli svou podporou a modlitbou. Nemožu opomenout srdečné přijetí, jakého se mi dostalo od prezidenta republiky pana Michela Sleimana, jakož i dalších složek země a národa: bylo to přijetí vřelé podle slavné libanonské pohostinnosti. Muslimové mě přijali s velkou a upřímnou úctou a vážností. Jejich trvalá a zainteresovaná přítomnost mi poskytla možnost vyslat poselství o dialogu a spolupráci mezi křesťanstvím a islámem: zdá se mi, že nastal okamžik, abychom vydali společně upřímné a rozhodné svědectví proti rozdělení, násilí,

Dokončení na str. 12

Dnešního dne nesmíš scházet mezi Ježíšovými posluchači. Připrav se na toto setkání tím, že si nejdříve připomeníš vznešený počátek lidských dějin, jak ho popisuje první čtení. Přijde totiž na přetřes krajně ožehavá otázka. Nastolí ji provokace, kterou připravují Pánovi odpůrci, aby ho přivedli do úzkých. Všiměj si pozorně nejen Mistrových slov, ale i prohané farizejské taktiky, protože se s ní můžeš čas to setkat i dnes.

Nerozlučnost manželského svazku není palčivou otázkou jen v současnosti.

Zdá se, že tento problém je starý jako lidstvo samo. Mezi mravním požadavkem nerozlučné věrnosti a skutečnou praxí dochází často k očividnému rozporu. Lstiví protivníci si právě v tom našli příležitost, jak pokoušet Pána. Zkoušejí, zda Ježíš potvrdí nepopulární Boží požadavek, o kterém lidé tak neradi slyší, anebo ustoupí rozšířené praxi a veřejnému mínění a dá tak za pravdu těm, kteří už zcela nepokrytě nechtějí uznat trvalou platnost Božího zákona.

Tito prohnání pokusitelé a provokatéři mají dodnes mezi námi své učenlivé žáky, kteří se snaží všemožně dokázat, že nároky Božího zákona jsou nepřiměřené a že je nejvyšší čas, aby byly změněny nebo alespoň zmírněny. Opírají se přitom o postoj většiny a ten pokládají za tak směrodatný, že je ani nenapadne hledat příčinu rozporu nikoliv v domnělé Boží necitelnosti, ale v lidském sobectví a nevázanosti. Přicházejí i dnes a s odvoláním na stále více rozšířenou rozvodovou praxi by rádi získali na svou stranu i odpovědnou autoritu. A tak vyhledávají všemožně příležitosti, aby kladli hlasatelům evangelia základní otázky v očekávání, že je před tváří veřejnosti přivedou do úzkých. Pokud se dotázaný nezalekne jejich domnělé převahy a neustoupí od „zastaralých zásad“, spoléhají na to, že tím vyvolá u většiny lidí značnou nelibost a jeho autorita tak jenom utrpí.

Kdyby se měl Boží zákon řídit proměnlivým veřejným míněním, znamenalo by to konec řádu a mravnosti. Kdejaký hřích, který zdomácněl mezi lidmi, změnil by se přímo ve svůj opak. Ale tím způsobem společnost pohřbívá sama sebe. Jak člověk, tak i mravní zákon, který je směrovkou pro jeho chování, pochází od téhož Stvořitele. Tyto odvěké božské meze pro lidské chování a jednání nejsou škodolibým Božím vrtochem, ale tím nejmoudřejším pravidlem, jak dosáhnout skutečně plného a šťastného života.

Potutelná farizejská léčka je pro Pána podnětem, aby vyložil z Božího pohledu závažnou otázku, která se týká nejen posvátnosti manželského svazku, ale i lidské důstojnosti a zachová-

ní lidského rodu. Spojení muže a ženy do společného svazku není lidským výmyslem, ale vznešeným stvořitelem Božím záměrem: Má přitom na mysli jednotu tak dokonalou a nedotknutelnou, jakou je organická jednota jediného těla. Je to jednota, která má svůj obraz a předlohu v nerozlučné jednotě a plodné lásce, jež je podstatou vnitřního života trojjediného Boha.

Ožehavá otázka

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Budou jedno tělo,
takže nejsou dva, ale jeden.*

Proto je také svobodně a ze vzájemné lásky uzavřená jednota manželů nedotknutelná, nerozlučná a svatá. Je svatá, protože jejím cílem je přímá a bezprostřední součinnost s Bohem v jeho aktu stvoření: v darování největšího ze všech darů – daru života – nové lidské bytosti, povoláné stát se navěky Božím dítětem.

Pán ti chce současně vysvětlit, proč je člověk tak náchylný rozbit toto posvátné tělo Bohem spojené jednoty: hlavním důvodem je *tvrdost srdce*. Kdo se tvrdostí srdce neschopného milovat a svou sebestředností tak vzdálil od své původní, Bohem dané přirozenosti, že se stává nepodobným Bohu, není ani schopen si představit tuto sdělující a sebedarující jednotu s druhým člověkem. Stal se totiž *jedním* jen v sobě a pro sebe, a proto každou vyšší jednotu s druhým pojímá jako zbytečnou a obtěžující. První podmínkou skutečného vytvoření a prohloubení manželské jednoty je uzdravení *tvrdého srdce*.

Ježíšovo zřetelné a nesmlouvavé slovo, které opakuje znovu v kruhu svých učedníků, ti dává jasnou orientaci i pro situaci, kdy tě obklopuje prostředí, které už ničemu z toho nerozumí. Bůh se nemůže vzdát svého vznešeného záměru, pro který stvořil člověka, jen proto, že si ho zmanipulované veřejné mínění pro tvrdost srdce nepřeje. Nemůže se vzdát záměru, pro který stvořil člověka, protože se nemůže vzdát své lásky. Byl by nejen sám proti sobě, ale byl by i proti těm, které stvořil, protože je miluje. Aby sis to hluboce vštípl do paměti, budeš svědkem, jak Pán veřejně vyznává svou lásku k těm, kteří na ni ze své Bohem utvořené lidské přirozenosti nejvíce čekají – k těm nejmenším: láskyplně je *objímá a žehná jim*. Dává ti maličký vzor bezelstné upřímnosti a bezmezné důvěry a sám sebe za vzor opravdové lásky. To, že učedníci nechtějí děti k Ježíši pustit, vyvolá přímo jeho hněv: *Nebráňte jim! Právě takovým patří nebeské království*. Přijímej je, objímej je a pečuj o ně s vědomím, že tak činíš jeho jménem, abys také je přivedl do jeho náruče.

Blaze každému, kdo se bojí Pána a kráčí po jeho cestách.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Resp. žalm 128.

Liturgická čtení

1. čtení - Gn 2,18-24

Hospodin Bůh řekl: „Není dobré, že člověk je sám. Udělám mu pomocníka, který by se k němu hodil.“ Hospodin Bůh uhnětl z hlíny všechnu divokou zvěř a všechno nebeské ptactvo a přivedl je k člověku, aby viděl, jaké jim dá jméno: takové mělo být jejich jméno, jak by všechny živočichy pojmenoval. A člověk dal jméno všem krotkým zvířatům, nebeskému ptactvu a veškeré divoké zvěři, ale pro člověka se nenašel pomocník, který by se k němu hodil. Tu Hospodin Bůh seslal na člověka hluboký spánek, a když usnul, vzal jedno z jeho žeber a to místo uzavřel masem. Hospodin Bůh pak ze žebra, které vzal z člověka, vytvořil ženu a přivedl ji k člověku. Ten zvolal: „To je konečně kost z mých kostí a tělo z mého těla. Bude se nazývat manželkou, neboť z manžela byla vzata.“ Proto muž opustí otce i matku a přidrží se své ženy a budou jeden člověk.

2. čtení - Žid 2,9-11

Bratři! Vidíme, že Ježíš, který byl trochu ponížěn pod anděly, protože vytrpěl smrt, je korunován slávou a ctí, aby – z milosti Boží – za všechny lidi podstoupil smrt. Bylo jistě vhodné, aby ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, přivedl do slávy mnoho synů tím, že utrpením zdokonalí původce jejich spásy. Vždyť ten, kdo posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, mají stejný původ. Proto se neostýchá nazývat je svými bratry.

Evangelium - Mk 10,2-16

Přišli farizeové a zeptali se Ježíše, smí-li se muž se ženou rozvést. Chtěli ho tím přivést do úzkých. Odpověděl jim: „Co vám přikázal Mojžíš?“ Řekli: „Mojžíš dovolil vystavit jí rozlukový list a rozvést se.“ Ježíš jim řekl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal tento příkaz! Na začátku při stvoření však Bůh, učinil lidi jako muže a ženu. Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě, a ti dva budou jeden člověk. Už tedy nejsou dva, ale jeden. A proto: co Bůh spojil, člověk nerozlučí!“ V domě se ho učedníci ještě jednou na to zeptali. Řekl jim: „Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizoložství.“ Matky přinášely k Ježíšovi děti, aby jim požehnal. Ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš viděl, rozmrzelo ho to a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebráňte jim, neboť takovým patří Boží království. Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.“ Bral je do náručí, kladl na ně ruce a žehnal jim.

Boží působení ve všech věcech a příklad vtěleného Božího Syna zavazují a nutí sv. Františka z Assisi k „životu v poslušnosti“. Proto mu celý život záleželo na tom, aby mohl poslouchat. Úřad představeného byl pro něho břemenem a několikrát se snažil ho složit. Nestačilo mu, že slíbil poslušnost a nejvyšší úctu „hlavě všech řeholních sdružení“, papeži. Chtěl mít také stále jednoho bratra, kterému by mohl prokazovat poslušnost. „Prosím tě, pro samého Boha, abys mi dal druhá, který by tě u mě zastupoval. Budu ho poslouchat jako tebe. Vim totiž, jaké plody přináší poslušnost.“ Aby tyto plody poslušnosti neztratil, chce František poslouchat novice, který patří k řádu teprve jednu hodinu, stejně jako nejstaršího a nejkoušnějšího člena řádu. Proto se snažil, aby mohl bratru, který ho provázel, slíbit poslušnost, a svědomitě ji dodržoval.

1. Tato láska svatého Františka k poslušnosti je proto tak vášnivá, protože věděl o spásné síle poslušnosti. Od té doby, co Adam ztratil poslušnost, když nárokoval svou vlastní vůli jako své vlastnictví, leží na celém lidském pokolení trest za hřích. Od té doby je člověk, který propadl hříchu neposlušnosti, odloučen od Boha. Proto vykoupění člověka spočívá v poslušnosti Krista, který odevzdal svou vůli do vůle Otce a modlil se: *Otče, staň se tvá vůle, ne jak já, ale jak ty chceš.* Hříchem vyňal člověk svou vůli z vůle Otce. Kristus to udělal opačně, vložil svou vůli do vůle Otce. Plod tohoto vykoupění se v člověku rozvíjí v plné míře, když má člověk podíl na Kristově výkupné poslušnosti. Svatá poslušnost maří všechno tělesné a smyslné chtění a drží tělo v kázní, aby poslouchalo ducha a poslouchalo svého bratra, podrobilo člověka všem lidem na tomto světě, a to nejen lidem, ale všem krotkým i divokým zvířatům, aby s ním podle jeho zalíbení mohli konat, co je jim od Pána uloženo.

Svoboda a poslušnost

Smysl poslušnosti

no. To rozhodující z těchto slovy chvály na ctnosti je právě tato poslední věta, která stává všechno předchozí do správného světla: Poslušnost má člověku pomoci, aby se v něm prolomilo osvobození od všeho zajetí v Já, které chce kroužit jen kolem sebe, a uschopňuje ho tak přijímat Boží vůli, ať přichází v jakékoliv podobě. Myšlenka: „Držte svoje tělo v umrtvenosti, aby poslouchalo ducha“ vyjadřuje v mluvě svatého Františka pravdu evangelia: *Kdo mě chce následovat, ať zapře sám sebe.* (Mt 16,24) Osvobozující sebezapření poslušnosti je v tom, že říkáme „ne“ své vlastní vůli. Opět v řeči světce, jde o *expropriatio* (vyvlastnění) vlastní vůle, kterou si člověk přisvojil hříchem proti Bohu. V poslušnosti se tedy uskutečňuje výkupné „sebe překročení“ člověka, aby opět zcela náležel Bohu, byl plně Božím vlastnictvím, protože chce i v oblasti své vůle žít *sine proprio*, bez vlastnictví. To všechno se uskutečňuje v podřízenosti člověka Pánu Duchu, v následování Kristovy poslušnosti. Proto musíme zcela zapřít sami sebe a naše záliby (naši k Já zaměřenou vůli) a sklonit se pod jeho služebnost, tedy poslušnost, tak jak to každý řeholník slíbil Pánu.

Protože František zná rozvíjející se a naplňující sílu člo-

věka v poslušnosti, je pro něho úřad představeného něco nebezpečného a varuje před ním, protože představuje příležitost k pádu a sebezáhubě. Jistější je cesta poslušného, protože v každém okamžiku stojí v naplněné Boží vůli, takže mu žádný okamžik času neunikne bez zisku. Proto chtěl být raději podřízený než představený a mít tak zcela podíl na poslušnosti.

Naopak je přesvědčen o tom, že neposlušný jakožto nevykoupěný zůstává v moci ďábla: „Viděl jsem ďábla za zády neposlušného bratra, jak ho držel za hrdlo. Kdo pohrdá uzdu poslušnosti, toho drží ďábel a on následuje uzdu jeho vnuknutí. Běž proto za ním a řekni bratru, že má svou šíji ihned sklonit pod jeho poslušnost.“ Výstižněji není možno vystihnout stav nevykoupěného, v sobě zajatého člověka, který věří, že musí jednat jen podle své vůle. Ve skutečnosti je veden skrze *habenae instinctus diaboli* - uzdu ďáblůvých vnuknutí.

2. V míře, v jaké je člověk poslušný, tedy osvobozený od vazeb na vlastní Já, vzniká také pravé křesťanské společenství. Každé společenství, především uvnitř církve, je stále ohrožováno egoismem jednotlivců. Tak jako Kristova poslušnost činí a bu-

duje z církve společenství Bohu náležejících lidí, tak umožňuje poslušnost řeholníka jako spoluúčastníka Kristovy poslušnosti tvořit společenství bratří a budovat organismus církve. Neposlušný, který se opět podrobuje vlastní vůli, který se tedy jako vykoupěný ohlíží nazpět a vrací se ke zvratkům vlastní vůle, je vrahem, jak vyjadřuje František zcela jasně. Rozbývá společenství, protože utápí mnoho duší svým špatným příkladem. Protože se neposlušný tak staví mimo společenství bratří, padne na něho záhuba: A všichni bratři, kteří se odklánějí od Pánových příkázání a toulají se mimo poslušnost..., ať vědí, že jsou prokleti mimo poslušnost, dokud se nevrátí ze stavu hříchu. A František, který planul takovým smilováním k hříšníkům, je neúprosný a přísný, když jde o základy bratrství ve společenství: „Ty bratry, kteří to nechťejí zachovávat, nepokládám za katolíky ani za své bratry. Nechci je ani vidět, ani s nimi mluvit, dokud nebudou činit pokání. *To říkám také o všech ostatních*, kteří se nespoutaně potulují kolem a nestarají se o dodržování řehole.“ Protože František věděl o výkupném, a tedy společenství tvořícím významu poslušnosti, vložil do nepotvrzené řehole řádu ustanovení, že nikdo, kdo složil sliby, nesmí zůstat mimo poslušnost, „neboť v evangeliu nikdo, kdo položil ruku na pluh a ohlíží se nazpět, není způsobilý pro Boží království“ (srov. Lk 9,62). A ve svém 23. napomenutí blahoslavy Božího služebníka, který je stále pod jhem kázně. Je blažený, protože tento od sebe osvobozený člověk koná ve společenství Kristových bratří „vůli svého Otce, který je v nebesích, uskutečňuje Boží království, ve kterém je Bůh, a jeho vůle je středem všeho a ve všem“.

3. Tak stojíme před třetím a posledním významem poslušnosti. V poslušnosti, v úplné vazbě sebe samého na vůli Boží, má člověk získat všechnu svobodu

Caravaggio (1571–1610): Sv. František v extázi

pro Boha. Ustavičným cvičením v poslušnosti, ve vykupující síle Kristovy milosti, v takovémto splynutí s výkupnou milostí musí člověk být osvobozen ode všech vazeb a zábran, aby se stal zcela Božím nástrojem, a tak podle svých nejlepších sil, s čistým srdcem a s očištěným úmyslem sloužil Bohu, svému Pánu.

Aby tato svoboda pro působení Boží vůle nebyla ohrožována, zdůrazňuje František také hranice poslušnosti: „Žádný člověk nemůže být silou poslušnosti zavazován poslouchat někoho ve věci, kde se jedná o hřích nebo vinu. Neboť nelze nazvat poslušností, když se jedná o chybu nebo hřích. V takovém případě by nebyl naplněn smysl poslušnosti, totiž aby poslušný člověk mohl vložit svou vůli do vůle Otce, aby ve spojení vlastní vůle byl veden k plnění vůle Boží. To by pak nebylo vykupující překročení lidské vůle odchylnující se od vůle Boží, ani směřování do Božího království, ve kterém je směrodatná jen vůle Boží.“

Jiná hranice spočívá ve svědomí poslouchajícího, protože i poslušnost musí stát v souladu s hlasem Božím, Boží vůli, která je vyslovena ve svědomí jednotlivce. Proto stojí v obou řeholích řádu zcela jednoznačně, že představení nesmějí ukládat druhým bratřím nic, co je v rozporu s jejich svědomím nebo řeholí. Především v tom nejosobnějším, ve svědomí musí být člověk spojen s Bohem, musí být svobodný a otevřený k Božím požadavkům. František chce úplnou poslušnost, která se uskutečňuje vůči Bohem stanovené autoritě jako *divina inspiratio* - Boží inspirace ve svědomí. Poslušnost nemá postupovat proti vnuknutím svobodně jednajících Boha, nýbrž má vytvářet možnost, aby Bůh mohl vždy a všude působit. Má, možno-li použít takový výraz, chránit Boží svobodu proti vlastní vůli člověka. Poslušnost má uvolnit cesty, aby se mohlo uskutečnit Boží působení způso-

jako o fanatickém a neposlušném mnichu, který propadl utopistickým představám a rozvracel florentskou společnost. I po 500 letech je tento kazatel zřejmě některým lidem nepohodlný. Jeho osobnost ve skutečnosti měla mnoho společného s působením proroka Jonáše v Ninive. Jako Bohu a církvi věrný řeholník a kazatel pokládal za svou povinnost proti onomu způsobu života rozhodně vystupovat. Výchoiskem mu byla známá věta z knihy Sirachovcovy: „Pamatuj na své poslední věci, a na věky nezhřešiš.“ V tomto duchu důrazně a barvitě stavěl posluchačům rozmarilého města před oči skutečnosti, o kterých se jim už léta nikdo z kazatelny nezmínil, ale které každého nevyhnutelně čekají na konci jeho života. Nahradil líbivá kázání nepokrytou pravdou o hříchu a jeho následcích a nakonec dosáhl toho, co by nikdo nečekal. Velká část obyvatel Florencie pochopila nezbytnost pokání a obrácení a skutečně od základu změnila svůj život.

Ale k těmto obráceným se nepřipojila ani světská, ani církevní vrchnost. Ještě více než nekompromisní kazatelova kritika jim vadila skutečnost, že by měli zanechat svého nadmíru příjemného života a připojit se k zástupům, které vykročily na cestu opravdového pokání. Florentský mravokárce se tak dostal do konfliktu s těmi, kteří mají moc. Takový konflikt nutně vyústí

bem pro člověka nepředvídatelným a nevypočitatelným.

Víra, která se odvažuje k takové poslušnosti, je překvapujícím způsobem vyslovena ve Františkových připomínkách, které nám zachoval Tomáš z Celana: „Milovaní bratři, úkol splňte na první slovo a nečekejte, až bude opakováno. Neomlouvejte se tím, že je nemožné splnit to, co je přikázáno. A kdyby vám mělo být uloženo něco, co překraču-

je vaše síly, poslušnosti nebude chybět síla.“ Když ve víře někdo vkládá do poslušnosti odvalu, aby Bůh mohl svobodně jednat, pak tato poslušnost také uvolní síly, které by sám člověk neměl k dispozici. Čím čistší a bezvýhradnější je člověk, který se dává Bohu k dispozici, tím více může počítat s tím, že Bůh uplatní i svou moc.

do těžkého konfliktu svědomí. (Zde je na místě zamyslet se nad tím, co vlastně znamená poslušnost. Učitelem nám může být sám svatý František z Assisi, viz str. 4.) Florentská signoria podporovaná zvrhlým papežem byla na velkém omylu, jestliže se domnívala, že celou záležitost prostě spláchne, když „vzdorného mnicha“ popraví a jeho popel utopí v řece Arno. Odsoudili k smrti mravokárce, který důsledně rozlišoval úřad a osobu a v zájmu zachování úřadu oprávněně poukazyval na hříšnost osoby, která úřad znesvěcuje, ale tím jen připravili prostor pro vystoupení jiného hlasatele, odpadlého ženatého německého mnicha, který záhy nato bezostyšně napadá samotný Petrův stolec a vyvolává místo obnovy a obrácení církevní rozvrat, jehož tragické důsledky dodnes ani nebyly důsledně vyčísleny a naopak jsou stále více zamlžovány, aby nebylo zjevné, jak se dále množí.

K posluchačům Girolama Savonaroly patřil také Michelangelo Buonarroti. Na čelní stěně Sixtinské kaple zvěčnil hlavní téma jeho kázání i samotného kazatele. Z této gigantické fresky posledního soudu nám Savonarola trvale staví před oči, co nás všechny čeká: velké přelíčení, kdy „nic nezůstane skryto, ale všechno vyjde neúprosně najevo“ a „oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka“. -lš-

je vaše síly, poslušnosti nebude chybět síla.“ Když ve víře někdo vkládá do poslušnosti odvalu, aby Bůh mohl svobodně jednat, pak tato poslušnost také uvolní síly, které by sám člověk neměl k dispozici. Čím čistší a bezvýhradnější je člověk, který se dává Bohu k dispozici, tím více může počítat s tím, že Bůh uplatní i svou moc.

V takové náplni poslušnosti se projevuje také souvislost po-

slušnosti s větším a více obsažným slibem chudoby. Protože poslušnost, jak bylo výše řečeno, je „vyvlastnění“ vlastní vůle, jde tedy o záměr žít „bez vlastnictví“ (*sine proprio*), což je součást nutného „obnažení“ člověka, které vytváří volný prostor, aby se do něho mohla plně vylít Boží láska.

V poslušnosti se má vůle člověka zcela vyprázdnit a naplnit se jen vůlí Boží. Tímto souzvukem ve vazbě poslušnosti vůči Bohu a zcela osvobozené lidské vůle vzniká ochrana lásky, která má spojovat Boha a člověka, jak to František nenapodobitelně opěvuje:

„Ó Paní, svatá lásko, kéž tě Pán zachová skrze tvoji sestru, *sanctam obedientiam* - svatou poslušnost!“

Z tohoto pohledu získává vazba člověka poslušností nejvyšší naplnění svého smyslu, když je poslušnost nejen vazbou, nýbrž stává se také svobodou v souzvuku lidské a Boží vůle. Pak se stává onou *caritativa obedientia* - milující poslušností, jak říká František. A tato poslušnost „v lásce ducha“ je pravou poslušností našeho Pána Ježíše Krista: *Zachovávejte-li moje přikázání, zůstáváte v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.* (Jan 15,10)

Jestliže je tedy „svatá poslušnost“ královskou sestrou svaté lásky, neznamená to v žádném případě, že se poslušností vzdáváme svobody, nebo že se omezuje Bohem chtěná svoboda člověka. Vzdáváme se jen, a to bezpodmínečně a beze zbytku, oné se svobodou mylně zaměňované lidské zvůle, smutného dědictví ze ztraceného ráje. *To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus. Buďte tedy v tom pevní a nenechte se zase zapřáhnout do toho otrockého chomoutu.* (Gal 5,1)

Prameny: *Admonitiones, Regula non bullata, Epistola ad fideles, Laudes de virtutibus.*

Dienst am Glauben 7-9/2012
Překlad -lš-

Nebe nad Piazza della Signoria ve Florencii bylo zastíněno poletujícími sazemi a oblaky dýmu, které ještě stoupaly z hranice. Vítr vířil popel a diváci, kteří pozvolna opouštěli náměstí, měli na svých pláštích a na svých kloboucích hrůzný suvenýr z právě skončené popravky. Na pódiu smrti zavládlo konečně ticho. Pohasy jak plameny nad polemy, tak davové invektivy. Žádný z odsouzených nepronesl ani slovo. Jejich těla olizovaly plameny, když je jejich duše již opustila. Byl mezi nimi fra Savonarola, který po léta určoval svým slovem osud Florencie.

Narodil se ve Ferraře 21. září 1452 a vyrůstal vedle dědečka, který byl významným lékařem a ustavičně naslouchal nábožným kázáním. Tento navýsost ryzí člověk byl prvním a milovaným učitelem a moudrým vůdcem chlapce, jehož životovou inteligenci ihned rozpoznal a obohacoval od prvních let díky jeho výtečné paměti. Girolamo – Jeroným šel ve šlepějích svého dědečka a v 18 letech se dal zapsat na lékařskou fakultu ve Ferraře. Ale již po dvou letech se u něho dostavila taková krize, že z fakulty odešel. Jeronýmův neklid měl hluboké kořeny. Žil v poklidném městě, kde bylo rouhání přísně trestáno, rozmařilost odsuzována, a přítom viděl kolem sebe klíčit semena mravní zkázy.

Rod Este, vládnoucí městská šlechta, se oddával všem druhům neřesti a tyranizoval lid, ale největší pohoršení působily zprávy o mravní zpustlosti Říma, o bohatství, kterým mrhali samotní církevní představitelé. Hody a přepych vytvářely kolem Petrova stolce zpohanštělé prostředí, které bylo v příkrém rozporu s asketickou přísností prvotní církve. To všechno mladého Savonarolu hluboce rmoutilo, a tak dával svému smutku průchod skládáním písní, které ukazovaly, jak byla jeho citlivost pobouřena a vedla ho k tomu,

Mravokárce mocných

že pohrdal pozemskými věcmi. Jeho neklid ho nakonec přiměl k tomu, že se rozhodl pro život zcela zasvěcený Bohu a řeholní povolání, které by jeho život radikálně a nenávratně změnilo.

Snad ovlivněn obdivem, který dědeček choval k svatému Tomáši Akvinskému, orientoval se Jeroným na dominikánský řád, který měl právě ve svém hesle slova „Veritas“ a „Contemplata aliis tradere“ (úkol studovat pravdu a předávat ji těm, kteří se od ní vzdálili). Tento řád založil před dvěma sty lety Dominik Guzman, který byl povolán, aby potíral četné bludy, které ohrožovaly křesťanskou nauku. Hlavní dominikánské komunity v Itálii byly v Římě a v Bologni a Jeronýmova mysl se obracela stále více k onomu druhému, i když hluboká láska k rodině představovala bolestnou překážku pro tyto nové životní plány. Odešel tedy z rodného domu tajně, protože se bál, že by v rozhodujícím okamžiku ztratil odvahu opustit své drahé. Byl přijat do řádu a postupně se zdokonaloval ve studiu s plánem stát se knězem a kazatelem.

Když se stal knězem, byl poslán do kláštera Santa Maria degli Angeli ve Ferraře a po čtyřech letech se mohl opět setkat se svými příbuznými. Proto byl brzy poslán do toskánského konviktu sv. Marka ve Florencii, který se stal pro Savonarolu pravým domovem: když tam v roce 1482 přišel, bylo to živé a prosperující město, kde si dávali dostaveníčko básníci a filosofové.

Kostely zde byly skvostné, bohaté na umění a jedním ze skvostů byl právě tento pro Jeronýma nový klášter, který byl rekonstruován podle přání Cosima de' Medici a vyzdoben freskami fra Angelika, velkého dominikánského malíře. Zpočátku přednášel pro mladé řeholníky především exegezi Bible, vedl také rozjímání v adventní době. V těchto počá-

tečních fázích respektoval současné tendence své epochy a zaměřoval se především na otázky filosofického charakteru.

Začal však v sobě žít pochybnosti o účinnosti tohoto druhu kázání, zvláště s ohledem na prosté posluchače. Bylo třeba

Girolamo Savonarola
(21. 9. 1452 – 23. 5. 1498)

použít zcela jiných prostředků, aby vyvolal u posluchačů obnovu víry, autentické znovuzrození křesťanského života. Na druhé straně jen silná osobnost s bystrou inteligencí mohla změnit dosavadní tradici a dosáhnout konečně, aby se srdce věřících skutečně rozhořela láskou. Jeroným tyto vlastnosti měl a rozhodl se pokusit se o novou formu kázání. Nebude již své posluchače těšit velkolepým líčením nebeských odměn, ale bude je napomínat popisem nevyhnutelných Božích trestů.

Jeho slova z kazatelny dokázala postupně probudit atavistický strach z trestů podsvětí a vyvolat vědomí hříšnosti, které se ze středověkého člověka vytratilo a nyní se znovu zahnízdilo v duších Florentánů. Připomínal jim nástrahy příliš volného a pohodlného života. I přesto, že jeho kázání byla tvrdá, představil se jako vyrovnaná a vládná osobnost, schopná velkodušných gest a soucitu. Věrný svým řeholním slibům, vedl sám přísně asketický život. Spal na slavníku, byl velmi střídavý v jídle, oblékal se do záplatovaného hábitu. Prakti-

kování čistoty bylo pro něho prvním krokem, jak se vzdát všech pozemských rozkoší. Podřízený v poslušnosti svým představeným podle svého slibu říkal o poslušnosti: „Všechno spočívá v tom, chtít to, co ti bylo poručeno.“

Od počátku jeho kazatelské činnosti ve Florencii patřila k preferovaným tématům nutnost obnovy křesťanské společnosti, především církve, ale stále častěji se v jeho projevech objevovala také zjevení, vidění a proroctví, jako by Bůh mluvil ústy svého věrného služebníka. Některá jeho proroctví se potvrdila a přesvědčení, že je Božím nástrojem, ho stále více radikalizovalo. Dominikán směřoval k tomu, přivádět k Pánu duše, které usnuly a propadly hříchu. Fra Jeroným byl jedním z největších křesťanských kazatelů a k tomu se dopracoval skrze modlitbu a ustavičný rozhovor s Bohem, pečlivou přípravou svých kázání a meditací. Potřeba probudit lid vedla jeho kroky také daleko od Florencie. Kázal totiž také ve Ferraře, v Bescii, v San Gimignano, v Janově, Pavi, Luce, Pise, Benátkách, Bologni, Arezzu a v Pratu. Florencie však zůstala městem, kde promlouval den co den téměř deset let s výjimkou doby, kdy mu to bylo zakázáno.

Když se v něm probudila pochybnost, zda jeho způsob kázání není neúčinný, hledal řešení v modlitbě a v rozhovoru s Bohem, a to ho vedlo k tomu, že pokračoval ve své „terribile predicazone“, jak ji někteří označovali pro apokalyptické motivy a pasáže o trestech a neštěstích. Savonarola však analyzoval přísně obraz tehdejší společnosti a proti ní bouřil s úmyslem odvrátit věřící od tolika hříchů. Říkal: „Dobrý pes, který tě nezná, bude na tebe vždy štěkat, a i když mu hroší, že mu dáš, co proto, stále na tebe štěká. A i když mu dáš nějaké sousto, stále na tebe štěká. Tak to dělá dobrý kazatel, který sleduje pravdu: nedívá se na vzezření osoby, a když ho

posluchači chtějí zlomit lichočinným nebo dárky, stále je napadá, i když o něm špatně mluví a snaží se ho pomlouvat a hanobí jeho čest, stále je napadá a stále říká pravdu každému, kdo si to zaslouží, a na žádnou osobu se neohlíží.“

Nebral ohledy ani na církev a její služebníky a to proti němu vyvolalo opozici, která byla stále více vyhrocená, i když přicházelo mnoho osob, aby pozorně naslouchaly jeho kázání, která byla přesvědčující a měla úspěch. Měl také intuici, jak je důležité dbát o formaci mládeže, a založil kroužek, kde se mohli bavit, ale také se spolu modlit, zpívat, a tak byl předchůdcem oratoří, jaké zanedlouho založil svatý Filip Neri.

V té době byli v kurzu kouzelníci a hadači a fra Jeroným, který viděl vladaře a lid, jak se na ně obracejí jako na prameny pravdy, aby uvedl na pravou míru onen fenomén, dal Picovi della Mirandola podněty k obsahu díla „Disputace o astrologii“. Pico byl jeho velký přítel, kterého si vážil pro jeho vysokou kulturu a inteligenci. Odmítnutí jakéhokoliv kompromisu, neústupná touha zachovat křesťanský ideál v naprosté čistotě vyvolávaly potíže ve vztazích tohoto askety k vládní moci. Lorenzo Magnifico, který vládl Florencii, se domníval, že Jeroným uznává jeho nadvládu, ale Savonarola, který neschvaloval despotismus, snažil se mít s panovníkem co nejméně styků, aby se vyhnul konfliktům. Dominikánova přísnost, pro středověk tak příznačná, z něho činila protivníka velkolepé okázalosti Lorenzova dvoru. Velký mecenáš a státník zůstal pro Jeronýma tyranem, který propadl rozmařilosti a zapomněl na autentické křesťanské hodnoty. Tyto dvě silné osobnosti zůstaly tedy v opozici pro nesmiřitelné rozdíly v pojetí mravnosti a životního stylu.

Při vpádu Karla VIII. v roce 1494 viděl Savonarola v tomto francouzském vladaři meč posla-

ný, aby vymetl cesty nepravosti, jak to Karel sám před svým vpádem vícekrát ohlásil. Savonarolovi se podařilo odradit krále od záměru zpusťřit Florencii a přesunout na první místo plánu záměr dosáhnout s příchodem Francouzů politických změn ve Florencii. Petra Medicejského, zbabělého dědice Lorenzova, lid vyhnal z města a Savonarola, který měl u lidu velkou autoritu, podporoval demokratickou republikánskou změnu ve Florencii, podpořil schválení některých zákonů ve prospěch lidu, stal se tak prakticky hlavou republiky.

Vroucně si přál takovou formu státu, ve které by základem vlády byly křesťanské hodnoty a novou hlavou florentské republiky byl sám Kristus. Ve svém díle o umění vládnout vyložil svou vizi teokratického režimu spravovaného laiky s utopistickou představou, že člověk bude schopen řídit stát v duchu křesťanských ctností. Nicméně ve městě navyklém spíše na střety než na pokojné soužití a prostoupeném nenávisť a rivalitou narazil Savonarola svou neúnavnou aktivitou na opoziční frakce. Tím, jak odsuzoval zkažené mravy a degradaci lidu i vládců, získal mnoho spojenců, ale i protivníků. Tak vznikly ve Florencii nové strany: „klášterníci“, nazývaní pohrdlivě „ubřečenci“, kteří přáli Savonarolovi, a sdružení bohatých zvané „compagnacci“, ve kterém bylo mnoho mladých, kteří se Savonarolovi vysmívali. K nim se připojili „arrabbiati“, kazatelovi protivní-

ci, a „palleschi“, kteří podporovali medicejskou stranu. Nebezpečně se tak roznitila politická řevnivost a náboženský fanatismus v době, kdy lidé ještě nechápali rozdělení mezi žezlem a tíarou – světskou a církevní mocí. V roce 1495 po krátké přestávce obnovil Savonarola kazatelskou činnost. Ta vyvolávala stále větší opozici u arrabiátů, kterým se podařilo prosadit dekret, jenž Savonarolovi zakazoval veřejné vystupování s výjimkou svátku Nanebevstoupení. Během tohoto kázání vyvolala opozice protestní demonstraci před kostelem Santa Maria del Fiore.

Jen Savonarolova usebranost v modlitbě a jeho vystoupení s křížem v ruce uklidnilo pozdvižení. Tato epizoda odradila mnoho jeho dosavadních přívrženců a jiné přesvědčila, aby žádali jeho exkomunikaci jakožto bludaře, který pobuřuje lid. 8. září 1495 požádal papež fra Jeronýma, aby se dostavil do Říma a ospravedlnil se ze všech obvinění, které nepřátelé proti němu vznesli. Savonarola napsal papeži dlouhý dopis, ve kterém odpověděl na všechna obvinění a žádal papeže, aby mu označil, kde se v jeho kázáních objevily heretické myšlenky. Vysvětlil také důvody, proč se nemůže odebrat do Říma (zdraví a ohrožení života). V dopise sliboval, že sdělí papeži argumenty svých kázání. Tak vznikla kniha „Kompedium zjevení“. Zákaz kázání byl odvolán a Jeroným se vrátil na kazatelnu v únoru roku 1496. Když mohl,

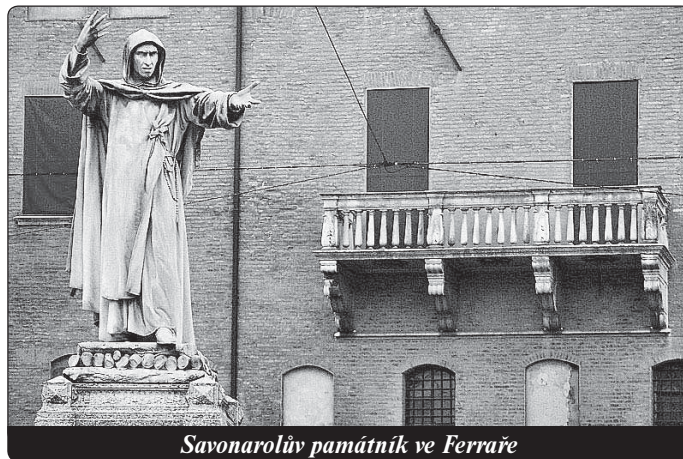
věnoval se také spisovatelské činnosti a napsal knihu „Prostota křesťanského života“.

Na papežský stolec nastoupil v Římě Alexandr VI., který spatřoval ve florentském dominikánovi nepřitele svých záměrů s tímto městem, protože Jeroným odmítal, aby Florencie přistoupila ke Svaté lize, kterou vyvolal papež proti Francii. Savonarolovy útoky mířily proti nevýslovné zkaženosti Říma, kterou zosobňoval sám papež a jeho děti, ambiciózní jako jejich otec. „Klášterníci“ podporovali kazatele a utvrzovala je v tom četná obrácení a příliv cizinců, kteří přicházeli, aby slyšeli spásná slova obdivuhodného kazatele. To vytvářelo ve městě zcela novou atmosféru především díky křesťanské prostotě, jejímž ztělesněním byl sám Savonarola.

Přes to všechno byla 18. června 1497 vyhlášena exkomunikace na Savonarolu a všechny jeho následovníky. Savonarola žádal v dopise papeže o spravedlnost a ověření všech pomluv, které měly odůvodnit jeho exkomunikaci. Papež byl dojat upřímností jeho dopisu, ale nezměnil svůj soud, protože ve hře byly jeho politické zájmy.

Počátkem roku 1498 obnovil fra Jeroným svá kázání, protože byl přesvědčen, že je to ve jménu Božím jeho povinnost, a to i v opozici vůči církvi. Florencie riskovala stále více, že doplatí na toto počínání kazatele. Když ho žádali, aby toho nechal, neustoupil, protože byl přesvědčen, že postupuje ve jménu Pána, kterého vždy poslouchal. Městu hrozilo vyhlášení interdiktů, který by zbavil věřící svatých obřadů a izoloval Florencii i v oblasti ekonomické. Proto část města pokládala za nutné Savonarolu umlčet, ať už je vinen, nebo ne.

Novým silným protivníkem fra Jeronýma se stal fra Mariano da Genazzano, který svému rivalovi záviděl jeho úspěchy. Šířil ve svých kázáních na nenáviděného Savonarolu tak nehorázné pomlavy, až podnikl převora

Savonarolův památník ve Ferrare

kláštera Sv. Marka, že mu zakázal veřejně vystupovat. Ale na jeho místo nastoupili druzí, kteří kráčeli v jeho stopách. Jiný Savonarolův protivník, Francesco di Puglia, vyzýval Savonarolovy přívržence, aby přistoupili na zkoušku ohněm, středověký Boží soud, který měl rozhodnout mezi nesmiřitelnými protivníky. Nevinnost měla být prokázána tím, že obviněný bez úhony uchopí rozpálený předmět nebo kráčí po žhavém uhlí.

Církev tuto praxi odsoudila, ale bratr Dominik a další byli ochotni podstoupit tuto zkoušku, aby dokázali Savonarolovu nevinnost. Před notářem byl podepsán dokument, který posílal do exilu toho, kdo prohraje, ale jestliže se zraní obě strany, trest postihne jen Savonarolu. Ten s veškerou rozhodností takový „soud“ odmítal. Protože nemohl kázat, učinil tak písemnou formou a ujišťoval, že všichni se budou modlit, aby Dominik ve zkoušce obstál. Choval přítom naději, že jeho věc bude potvrzena a mnoho občanů se vrátí k Bohu. Přípravy byly již v plném proudu, ale diskuse se protahovaly a mezitím se spustil silný liják, který promočil polena a zklamaný lid se musel rozejít.

Dramatický epilog tohoto sporu se jen o něco oddálil. Na Květnou neděli compagnacci táhli hromadně k Svatému Marku. Cestou zapálili dům Francesca Valoriho, Jeronýmova stoupence, a zabili jeho manželku, služku a dítě v plénkách. Valoriho napadli na ulici a rovněž zabili. Když dorazili na místo, kde bratři konali právě své modlitby, surově je napadli. Došlo ke střetu, po kterém zůstala na dlažbě stovka mrtvých a zraněných. Fra Jeroným se rozhodl, že se sám vydá do rukou městských úřadů. Zavřeli ho do malé cely, zvané „Hotýlek“.

K soudu nad dominikánem a jeho druhy byla svolána Velká rada, která však neměla oprávnění soudit náboženské spory. Žádala proto papeže o zvláštní po-

volení, které okamžitě obdržela po ujištění, že viníky pak pošle do Říma. Z tribunálu byli vyřazeni všichni členové, kteří stáli na straně Savonaroly. Mučením na něm vynucovali příznání, že strojí úklady proti státu.

Týden byl trýzněn tím, že byl zcela spoután provazy, že nemohl pohnout pažemi. Pak ho přemístili do prostornější cely, kde mu soucitný žalárník opatřil psací potřeby. Napsal před smrtí komentář k žalmu Miserere, jedno z jeho nejkrásnějších děl. V samotě mohl rozjímat o svém životě a díle a často ho přepadaly pochybnosti, zda při různých příležitostech nepochybil a neurazil Boha, i když mu chtěl vždy věrně sloužit.

19. května přijela z Říma delegace a přivezla papežem podepsaný rozsudek smrti. Začal proces, při kterém byla použita tortura. 22. května bylo oznámeno Savonarolovi a jeho dvěma druhům, kteří prohlásili, že ho neopustí, že příští ráno budou popraveni: nejdříve oběšeni a pak spáleni. Bylo jim povoleno, aby se vyzpovídali. Ráno byli zavedeni do kaple v paláci, kde byli přítomni mši svaté.

Piazza della Signoria byla plná lidu. Uprostřed stála šibenice. Po popravě byla bezduchá těla hrubě zraněna kameny, které házeli ti nejběsilější. Ostatky popravených strávily plameny. Florencie již nikdy neměla slyšet hlas kazatele, jehož slova ji deset let inspirovala, aby se odvrátila od zlého a konala dobro.

Uplynulo mnoho let, než díky jeho přesvědčeným učedníkům mohl být dominikánský kazatel rehabilitován. V době, kdy církev tonula v bahnu, papež nevyjímaje, snil tento mnich o návratu církve k původní důstojnosti a nauce Ježíše Krista. Dodnes v den jeho mučednické smrti přinášejí lidé květy na místo, kde zemřel pro věrnost a neústupné svědomí, které dokázalo změnit tvář města.

*Podle cronologia.leonardo.it
Překlad -lš-*

Zbraň Matky Boží

Počátkem třináctého století pustošila jižní Francii nebezpečná sekta albigenkých šířením bludů i krvavými střety. Z Bo-

žího vniknutí pronikl svatý Dominik Guzman do hlubokého lesa v blízkosti Toulouse, kde v přísném pokání a modlitbě prosil Pannu Marii o pomoc v boji proti bludařskému ohrožení. Jak zapsal Alano de la Roche, obdržel od Matky Boží zvláštní zbraň symbolizovanou 150 růžemi a 15 liliemi. Nazvala ji „Andělský žaltář“, který má základ v Novém zákoně, a poručila mu, aby se modlil tento žaltář: 150 Zdravas, Maria spojených s rozjímáním o životě Božího Syna. První veřejnou modlitbu svatého růžence v katedrále v Toulouse provázela velká bouře a zemětřesení.

Těm, kteří přijmou její modlitbu, dala Panna Maria tato zaslíbení:

1. Všem, kteří se budou zbožně modlit můj růženec, slibuji svou zvláštní ochranu a velké milosti.
2. Kdo setrvá u modlitby mého růžence, obdrží zvláštní a velké milosti.
3. Můj růženec je mocná zbraň proti peklu; bude ničit neřesti, osvobozovat od hříchu a mařit bludy.
4. Růženec způsobí rozkvět ctností a dobrých skutků a získá pro duše hojné Boží milosrdenství; místo lásky k marnostem světa zakoření v srdcích lásku k Bohu a povznese je k touze po nebeských a věčných státcích.
5. Kdo se s důvěrou ke mně bude modlit růženec, toho nezasáhnou protivenství.
6. Kdo se bude zbožně modlit růženec a rozjímat o jeho tajemstvích, nezakusí tresty Boží spravedlnosti; hříšník se obrátí; spravedlivý poroste v milosti a stane se hodným věčného života.

7. Právě ctitelé mého růžence nezemrou bez svatých svátostí.

8. Ti, kteří se modlí můj růženec, naleznou během života i v hodinu smrti Boží světlo a plnost jeho milosti a budou mít podíl na zásluhách blažených v ráji.

9. Každý den osvobodím z očiště duše, které se zbožně modlily růženec.

10. Právě synové mého růžence se budou v nebi těšit velké slávy.

11. Všechno, oč budete prosit mým růžencem, obdržíte.

12. Ti, kteří budou šířit můj růženec, obdrží moji pomoc ve všech potřebách.

13. Obdržela jsem od svého Syna milost, že všichni zbožní ctitelé růžence budou mít u sebe svaté z nebe jako bratry během života i v hodinu smrti.

14. Ti, kteří se budou věrně modlit můj růženec, budouými nejmilovanějšími syny a dcerami v Ježíši Kristu.

15. Pobožnost mého růžence je velkým znamením predestinace.

Přinášejme každý den daň lásky a chvály Královně nebes tím, že jí věnujeme jako kytici vonných růží pět desátek zbožné a vroucí modlitby růžence.

Přednosti svatého růžence:

- * Privádí nás postupně k dokonalému poznání Ježíše Krista.
- * Očišťuje naše duše od hříchu.
- * Dává nám zvítězit nad nepřáteli.
- * Usnadňuje nám praktikování ctností.
- * Obohacuje nás o milosti a zásluhy.
- * Zabezpečuje nás, abychom mohli splatit všechny dluhy vůči Bohu i vůči lidem, a získali od Boha všechny druhy milosti.

*Alano de la Roche:
Salterio di Cristo e di Maria
Překlad -lš-*

Kdyby se nás zeptal někdo dva roky po naší svatbě, zda ještě víme, co jsme při té příležitosti slíbili, odpověděli bychom: „Ano, jistě, slíbili jsme si vzájemnou lásku a věrnost až do smrti.“ Byla by to v podstatě správná odpověď, ale oficiální text zněl jinak. Na doplňující otázku, zda se nás přitom kněz na něco tázal, odpověděli bychom po určitém přemýšlení: „Ano, ptal se nás, zda jsme připraveni přijmout děti a křesťanský je vychovávat.“

A kdyby ten tazatel chtěl vědět, zda jsme ještě něco slíbili, odpověděli bychom, že ne. Teprve více let po naší svatbě jsme si uvědomili, že se nás kněz také ptal: „Jste připraveni jako křesťanští manželé převzít spoluodpovědnost za církev a svět?“

Ruku na srdce, kdo z manželů si ještě může vzpomenout na tuto otázku? Kdo ještě ví, že před knězem a svědky slíbil svou spoluodpovědnost? To je něco víc než nějaký finanční příspěvek nebo účast při akci.

Jistě, je to správné a dobré, přispívat na potřeby církve, je to také chvályhodné, nevyhýbat se takové spolupráci. Ale kromě toho existuje také duchovní aspekt, který spočívá ve spoluodpovědnosti: vydávat svědectví o Boží lásce. K tomu musíme být ochotní.

Všichni katolíci byli při birmování uschopněni převzít spoluodpovědnost. Jak to má konkrétně vypadat? Co může udělat jednotlivec a co manželský pár? P. Leppich, omilostněný kazatel pro laické skupiny, klade stále nové a nové úkoly. Máme vejít do styku s těmi, kteří vedou různé aktivity, roznášet propagační materiály, nálepky do oken v autě, šířit dobré katolické časopisy, úloha je celá řada.

Proste Duchu Svatého: „Jaké úkoly jsi pro nás vyhradil?“ Volejte stále znovu a znovu. On vám vnukne vhodné aktivity. Co nám může Duch Svatý říct?

* Hlásejte radostnou zvěst svědectvím svého života!

Jste ochotní?

Jste manželé: Pak nesete odpovědnost za církev a svět.

Jako poslal Ježíš své učedníky po dvou, tak posílá také věřící manželské páry na misijní službu. O tom vypráví následující svědectví.

* Žijte svou víru v nezkrácené podobě!

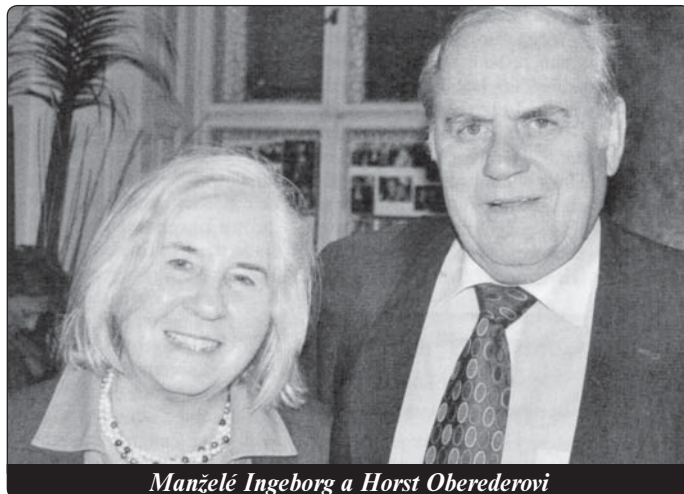
* Zasadujte se za základní křesťanské hodnoty!

* Dodržujte věrně Desatero!

* Reagujte veřejně, v dopise nebo telefonem, když média znevažují Boží přikázání!

pravenost nás svedla dohromady. Protože naším posláním neměly být zahraniční misie, upsali jsme se misiím ve své vlasti. A nikdy nejsme bez práce.

Horst studoval ve Vídni a chtěl jít jednou večer do kina. Vtom přišel bratranec a ře-

Manželé Ingeborg a Horst Oberederovi

* Noste beze studu veřejně křesťanské symboly, kříž nebo medailku!

* Modlete se doma i na veřejnosti před jídlem. (Jedna studentka tím probudila u kolegy zájem o víru.)

* Vzdělávejte se dále ve víře. Když je pro tebe víra hodnotou, musíš dobře vědět, čemu věříš. Nevědomost je největší nepřítel víry.

* Daruj nebo půjč vhodnou knihu druhým a upozorni je na takové knihy.

A je ještě mnoho dalších podnětů, ale všechny závisí na tomto: Jste k tomu opravdu ochotní? „Je nemyslitelné, aby člověk přijal Boží slovo a vstoupil do Božího království, a nevydával o tom svědectví a toto slovo dále nehlásal.“ (Pavel VI.)

Než jsme se poznali, chtěli jsme oba do misií. Právě tato při-

tu, zorganizovat adoraci, modlitební setkání? Jste ochotní podat svědectví o tom, že je třeba plout proti proudu?

Před několika lety jsme spolu s jedním karmelitánem navštívili Karmel v Mariazzell. Ingeborg se tehdy zeptala redaktorky jednoho duchovního časopisu, zda nezná někoho, kdo by napsal knížku o Terezii z Lisieux, která v Německu chyběla. Sestra řekla spontánně: „Neznám, ale tak ji napište vy.“ Horst a ten karmelitán to pokládali za výborný nápad. A protože Ingeborg byla ochotná, vznikla knížka *Terezička, přítelkyně navždy*. Zatím už vyšlo šest vydání i zahraniční překlady. Tato scéna z Mariazzell byla pro nás startem v psaní knih. Dodneška jsme vydali asi 40 titulů a připravili 70 televizních pořadů. I tento článek je odpovědí na otázku: „Jste ochotní?“

Jistě, ne každý může a musí napsat knihu, ale každý může knížku číst a podat dále. Každý nemůže být nějakým funkcionářem, ale každý může pozvat na nějakou akci. Všichni musíme být ochotní modlit se za druhé, protože tím se misionář musí obzvláště vyznačovat.

Jeden kalasantin nám doporučil tzv. „výměnu srdce“. Řekl: „Doporučte svou záležitost Matce Boží. Ona se za to zasadí u Ježíše. Ale vy se na oplátku modlete za záležitosti Matky Boží. To potlačuje egoismus a zvyšuje účinnost modlitby.“

Otázkou tedy zůstává: „Jste ochotní?“

VISION 2000 - 5/2012
(kráceno)
Překlad -lš-

POLSKO

Počátkem září se ve všech katolických kostelích Polska četla výzva ke smíření s Ruskem. Rozhodli o tom polští biskupové na svém zasedání v Čenstochové. Výzvu zpracovali společně s pravoslavnou církví pod vedením patriarchy Kyrilla I. a podepsali při jeho návštěvě ve Varšavě. Oba národy jsou vyzvány, aby si navzájem odpustily způsobená bezpráví a utrpení. „Každý Polák v každém Rusovi a každý Rus v každém Polákovi má vidět svého bratra.“ Polská veřejnost přijala akt smíření obou církví převážně pozitivně. V bohoslužbách se však dosud o tomto tématu nejednalo. -kap-

Pohled do hlubin duše Benedikty Bianchi Porro (3)

Divo Barsotti nám nabízí příležitost nahlédnout na základě zasvěceného studia deníků a listů Benedikty do duchovního vývoje této pozoruhodné osobnosti. Ze sebevědomé a ctižádostivé talentované dívky se stává charismatická oběť, která postupně zbavena svých smyslů v naprosté odevdanosti doslova celou svou lidskou bytost vrací s láskou svému Pánu.

Pán od ní žádá vše

Nemáme mnoho dokladů, které by nám dovolovaly sledovat její léta na univerzitě. Narůstá její hluchota, chůze se jí stává stále těžší, ale Benedikta nerezignuje na ideál dát se zcela do služeb druhých. *Chci žít, a bojovat, zasvětit se službě druhým*, napsala v deníku 1954, když přešla z fyzikální fakulty na medicínu. Kolikrát se v těchto měsících v jejich poznámkách objevuje bolestná připomínka hluchoty! Nebouří se, ale ani se nevzdává: Co mohla dělat od chvíle, kdy hluchota začala ohrožovat také její ideál, kterému chtěla zasvětit svůj život? *Dnes jsem velmi smutná, když pomyslím na to, že nebudu moci vzdorovat celý život, když jsem tak hluchá: musím najít co nejrychleji protilek, ať je to cokoliv.* Cítí, že její ideál je ohrožen, bojí se a snad již cítí, že prchají všechny možnosti ho uskutečnit, a chce to udělat rychle. Nemůže uskutečnění svých aspirací odložit na nejistý zítřek: *Všechny mé ideály jsou ještě... vzdálené, potřebuji bližší cíl k dosažení.*

V roce 1956 podstoupí první chirurgický zákrok. Poprvé se dívá tváří v tvář smrti: zná riziko, jaké podstupuje. Má dvacet let a jde vstříc smrti beze vzpoury, klidná, s vědomím, že nikdy těžce nezhrěšila: *Jak jsem spokojena, maminko, že jdu k Pánu čistá, bez smrtelného hříchu!* Její slova neprozrazují jen její život ve spojení s Bohem, jako uvědomění mravní čistoty. Ve skutečnosti Benedikta Pána ještě nepotkala. V jejím životě zůstává

ještě dominantní etická dimenze; má instinktivní smysl pro vznešenost, velkodušnost, potřebu vnitřní čistoty, neoddělený od tajemství pýchy, třeba nevědomé. A přece Benedikta nastupuje svou cestu tam, kde druzí již končí. Jak si začíná osvojovat a anticipovat plné vědomí svého vyvolení, ukazují slova, která říká mamince: *Když mi stříhali vlasy, připadala jsem si jako beránek, kterému stříhají vlnu, a prosila jsem Pána, aby mě učinil silnou a maličkou. Maminko, Pán chce od nás velké věci. Tolik jsem trpěla a prosila jsem Pána, abych byla malou ovečkou v jeho rukou.* Bůh žádá větší oběť: aby se zřekla studia, a tím také povolání, které považovala za nejúčinnější prostředek, jak se zasvětit konání dobra. Začínají pro ni pobyty v nemocnici, operace. *Místo očekávání lepších časů (kdy přijdou?) jsem nucena přerušit studium: co mě to stojí, to ví jen nebe,* píše přítelkyni Marii Grazii. Je to v říjnu 1957. Ale reaguje s plným přijetím, s ochotou: *Ach, trpělivost, důležité je zachovat svůj klid.* Po velkodušném zřeknutí následuje zážrak radosti. Poznala ji v pocitu, že žije ve světě, který se jí zdál stále nový a úžasný, ale rychle to opustila: je příliš citlivá, než aby nepoznala smutek monotónních dnů, chudobu událostí, disproporcí mezi snem a každodenní skutečností. Ale nyní tyto nesrovnalosti stále více zmenšuje: Bůh od ní žádá stále více, a ona stále více cítí, že prožívá velký příběh, a hledá ze všech sil, aby byla na výši toho, co se od ní požaduje, aby by-

la hodná božského vyvolení, které si den ze dne více uvědomuje.

Duchovní posila

Cesta bude jistě strmá a dlouhá; dorazí na vrchol jen tehdy, když bude schopná říct, že odevzdala všechno a že tak učinila bez nářku. Nyní se Benedikta snaží vyplnit prázdnotu těchto svých dnů četbou, ale tato četba není prostředkem, jak zapomenout na utrpení, nýbrž je to pokrm duše, příležitost ke zkoušce, podnět, aby statečně šla svou cestou. Četba Čechova ji vede k tomu, že mluví přímo o štěstí. *Protože se to týká duše, jsem dokonale klidná, ba ještě více, jsem šťastná, nemyslete si, že přeháním. Kdo ví, proč často slyším, že čím je kdo inteligentnější, čím více chápe, tím méně je šťastný. Není to pravda. Naopak; dokonce vědomí mého vlastního štěstí mě opájí a dopravá mi okamžiky pravé duchovní extáze. Někdy mám dokonce strach, strach, že je snadno ztratím, protože jsem je získala za příliš malou cenu. Četla jsem nedávno v Černém mnichovi od Čechova, že protagonista se bál být příliš šťastný, bál se, že by jeho štěstí mohlo provokovat, tak říká, hněv bohů, jako by štěstí nebylo pro člověka správný stav duše. Nuže, u mne tomu tak někdy je. Ale nehřeším snad pýchou těmito myšlenkami? Myslím na to, jak nádherná věc je život (i ve svých strašných aspektech), a moje duše je za to plná vděčnosti a lásky k Bohu!* Znovu jí ruský spisovatel pomáhá vyjasnit její stav, aby viděla do sebe. Bojí se, že toto její štěstí by jí mohlo být odňato. Ve skutečnosti cítí, že to štěstí je zcela nezasloužené, že se o nic neopírá. Život je jistě záračná věc, ale jako jasný obraz, jako vnitřní svoboda od veškerého egoismu žádá vděčnost od ní, která je hluchá, již takřka ochrnutá a uvědomuje si, že je postižena strašnou chorobou, která nic neodpouští. Mluví o štěstí, příliš velkém štěstí, které jí poskytuje „okamžiky duchovní extáze“. Její bázeň je především stud, jako by nechtěla zjevit své

tajemství, i když ho nedokáže zamlčet a podržet jen pro sebe.

Objev štěstí

To, co je v přátelství nejsladší, je právě otevřenost duše. Benedikta se učí poznávat lépe velikost vnitřního života. V naději, že bude pokračovat ve studiu, prožívá vnitřní zážitek síly a nové sladkosti. Objevuje, že jen ona sama, zcela zřejmě nejvíce postižená ze všech, je šťastná, zatímco všichni ostatní jsou nešťastní; jen ona objevila štěstí. Ale není to pýcha? *Ach, jak jsem usvědčena z hříchu. Je tak obtížné být pokorný a vidět jasně v duši sám sebe. Jsme všichni tak absurdní,* říká své přítelkyni. Ve skutečnosti její štěstí je pro ni samotnou motivem k úžasu od okamžiku, kdy se nemůže mýlit ve svých citech. Toto štěstí, místo aby jí bylo odňato, roste úměrně s tím, jak roste její nemoc.

Benediktina cesta ke svatosti je cestou k radosti. O měsíc později, v květnu 1958, ještě napíše: *Je zde obdivuhodné slunce a takový pokoj: cítím neuvěřitelnou euforii, jsem šťastná, svobodná, zdá se mi, že jsem v koutku pozemského nebe.* U všech, kteří jí byli nablízku, měl narůstat strach, že tak velký pokoj, taková vyrovnanost nemohou trvat, když mizí všechny naděje a nemoc postupuje. A přece, Benedikta je rozzářená, je si všeho plně vědoma, nedělá si iluze. Její pokoj, její radost stále více dokazují svůj nadpřirozený původ. Ti, kteří jí byli nablízku, uvědomovali si stále více, že to v ní působí Bůh, stále více pociťovali svědectví a tajemství milosti. Dále trvala a stále více se oživovala její přátelství, ale samotné přátelství nabývalo stále více vnitřní a náboženskou povahu. Je pravda: Benedikta se ještě zajímá o knihy a četbu. Její cesta je pozvolná a bez návratů. Odlučuje se krůček za krůčkem ode všeho bez nářku: dává se vést Bohem. To ona dává přítelkyni odvalu a důvěru: *Vím dobře, jakou odvahu někdy život vyžaduje, ale slunce se vždy vrací k tomu, kdo má důvěru, věř mi.* Zapomíná nic-

méně říct, že naděje nemůže mít jiný obsah než odevzdanost do nepochopitelné lásky, o které nevíš, kam tě vede a co bude žádat.

Nesmíme texty přečeňovat; cesta stále pokračuje, ale Benedikta má ještě daleko k oné transformaci, které budou v posledních měsících svědky její přátelé a příbuzní. *Nakolik ještě dovedu, snažím se ještě kreslit: ale unavuje to tyto požehnané svaly! A pak, cítím se především trochu apatická: nic mě nepřitahuje, všechno se mi zdá bizarní, že se mám znovu věnovat svým aktivitám, jako by se nic nestalo. Chápu, že jsou to úvahy nemocné, a to je přesně ono: nejsem uzdravená. Ba co horšího, zdá se mi, že jsem vykonala velkou cestu a že jsem byla dva kroky od cíle, ale pak jsem se vrátila, a nyní mi připadá velmi namáhavé znovu začít žít a zabývat se každý den malými věcmi. Znovu začít žít, ano. Je to namáhavé, snad bizarní, když má znovu začít ony aktivity, ale není to bezúčelné. Vitalita, která vítězí nad každou ztrátou odvahy, nad každým pokořením, kontrastuje v ní s postupující nemocí. Čte vášnivě Lermontova, Pasternaka, Conrada, Tolstého, Dostojevského, Wilda, Shawa, Montaleho... Chtěla by dokonce poznat Joycova Odyssea. Jistě, není to jen Bůh, kdo ji přitahuje: je to život. Život sám v sobě se mi zdá jako zázrak a chtěla bych stále pronášet hymnus chvály Tomu, kdo mi ho daroval; jak Ti mám vysvětlit to, co zakouším... Znáš Píseň o stvoření svatého Františka z Assisi? Je prostě vznešená. A přitom já nezpívám žádné hymny chvály. Někdy si myslím, že nejsem jedna z těch, kterým bylo „mnoho dáno a mnoho se od nich bude požadovat!“ Ale*

Slova, která píše své přítelkyni, odhalují, jak ji všechno stále více volá, aby se pozvedla k Bohu. Ale Benedikta také cítí, že ještě neodpovídá na své povolání. Předtucha jejího vyvolení je stále jen předtuchou.

(Pokračování)
Překlad -lš-

Poselství Panny Marie v Grubu

17. července 2012

Moje milované děti, všichni znáte slova Pisma svatého:

Bít budou pastýře a rozprchnou se ovce stáda.

Ano, moje milované děti.

Již mnoho pastýřů bylo bito. A co je nejhoršího, mnozí se na tom sami podílejí. Dívají se, jak zdivočelí kozlí skáčou do propasti, a mnoho ovcí, které ztratily všechnu orientaci, je následuje.

Pastýři, místo aby jim zastoupili cestu k propasti a zadrželi ovce a přivedli je zpět na pastvinu, jenom nečinně přihlížejí. Mnozí z nich sami se vrhají do propasti.

Moje milované děti, jak zle vypadá dnešní svět!

Mnoho nenarozených dětí zabíjejí lidé přímo v mateřském lůně.

Duše, které Bůh dal dětem při jejich početí, volají k Němu o záchranu. Pán už se nechce dívat na to, co se děje.

Proto se ptám biskupů a kněží: Co podnikáte, abyste tyto vraždy zastavili?

Kde zůstala vaše slova, skutky, které by mohly změnit bezbožné zákony?

Ano, všechny tyto zákony pocházejí od Satana.

Dnes se děje ve světě mnoho vražd, mnoho lidí je vražděno. A mnoho lidí, kteří provádějí vraždy, se pokládá za věřící.

Jak jsem již řekla: **Žádná svatá válka neexistuje!**

Bůh stvořil člověka, aby žil a plnil své poslání, které mu dal.

Běda těm, kteří mlčí a jen přihlížejí k tomu, co se děje.

Moc Satana je velká a on se pokouší strhnout mnoho duší do záhuby.

Mnozí se vzpírají proti Božím zákonům a nehlasají je, ačkoliv na nich stojí řád světa.

Pýcha, strašná pýcha se chce povyšovat na Boha.

Člověk chce sám rozhodovat o životě a smrti.

Člověk chce manipulovat s přírodou, rostlinami i zvířaty, aby dosáhl většího bohatství.

ALE TO BUDE JEHO ZÁHUBA.

Lidé nepozorují, že svým počínáním způsobují nemoci a smrt. Protože kdo pohrdá Božím plánem a jeho dílem a chce do něho zasahovat jako Bůh, toho čeká pád a ten pád bude strašný.

Proto vás prosím, moje milované děti:

Poslouchejte ty pastýře, kteří ještě střeží, provázejí, živí vaše stáda. Následujte je! Pak získáte velkou ochranu.

A tyto pastýře prosím: Vzývejte Ducha Svatého. On vám pomůže, abyste byli dobrými syny Nejvyššího.

On nepovolal námezdníky, kteří dbají jen o své pozemské blaho a pro které ovce nic neznamenají. Námezdníci nemají ani sílu, ani moc, aby stádo živili a léčili, jak se to děje svátostmi, jimiž mohou přisluhovat jen kněží.

Bůh povolal posvěcené kněze, aby udělovali jeho svátosti. Posvěcení kněží mají moc svolávat Pána na oltář, aby mohl sytit a posilovat duše.

Moje děti, dnešní doba je strašná.

Na lidstvo dolehne mnoho utrpení a bolesti, jestliže nedojde k obrácení a lítosti. Prosím zvláště biskupy a kněze: plňte svou úlohu, jak vám ji Pán u-

žil. Nestávejte se zrádci! Neřaďte smlouvu, kterou jste uzavřeli s Bohem! Jeho odměna bude velká, když splníte dobře to, co vám uložil. Ale běda kněžským synům, kvůli kterým jdou duše do záhuby, protože je kněží nevedou a neživí.

Kříž se stal pro biskupy a kněze těžkým, protože nejsou navíc kříže, které jejich spolubratři odhodili.

Buďte odvážní a vzývejte mě stále jako svou Matku. Pozvedte ke mně své ruce! Povedu vás touto strašnou dobou velkému zatmění.

Moje milované děti!

Ještě jednou vás prosím, modlete se zvláště za biskupy a kněze, kteří jsou věrní, aby vytrvali v odvaze, a za padlé kněze, aby se před svou smrtí obrátili a litovali svých hříchů.

Boží milosrdenství čeká na každého do posledního dechu. Modlete se za všechny!

Modlete se také za své rodiny, protože nastane těžká doba. Modlete se také za sebe. Nepouštějte úzkou cestu, i když je na ní trní a ostré kameny.

Já, vaše Matka, vás vždy přijmu, když ke mně pozvednete ruce.

Modlete se, moje děti, zůstaňte věrné: Setrvejte ve věčné pravdě, tak jak vám byla dána od začátku až do konce. Nikdo nemá právo ubrat ani přidat jediné písmeno.

Bůh je Stvořitel všech věcí od počátku až do konce.

MODLETE SE! MODLETE SE! MODLETE SE!

Myrtha: Matko, proč to musí všechno dojít tak daleko! Ta strašná pýcha! Matko, rozdrť hlavu hada dřív, než budou duše ztraceny.

-sks - 16/2012
Překlad -lš-

Pravda

Konečně, bratři, mějte zájem o všechno, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co slouží dobré pověsti! (Flp 4,8)

Lži a prolhanost

Pavel věděl velmi dobře, že existuje také protiklad k tomu, co je pravdivé, čestné, spravedlivé a nevinné: je to lež, a ta vede k prolhanosti. Prolhanost je základní postoj dnešních velkých i malých lži všedního dne. Pavel stojí ve službách pravdy a odhaluje podlé lži. Nahlédněme do listu Římanům.

Zaměnili pravého Boha za bohy falešné. (Řím 1,25)

V první kapitole ukazuje Pavel, že mnozí jsou neomluvitelní, protože, *ačkoliv měli možnost poznat Boha, přece ho jako Boha nechtěli a neprojevovali mu vděčnost. Jejich uvažování nevedlo k ničemu a jejich nemoudrá mysl se zatemnila. Ale pak pokračuje: Proto jsou plní kdejaké špatnosti a ničemnosti, chamtivosti a zloby, jsou sama závist, vražda, nesvár, lest, zlomyslnost. Pomlouvají, na cti utrhají, jsou věrolomní, bezcitní.*

Lež proti Duchu Svatému

Pavel připojuje zajímavou poznámku: *Oni sice znají Boží ustanovení, přesto to sami nedělají, nýbrž i schvalují i druhým, když tak jednají.*

Boj proti lži

Proti všem skrytým formám lži se musíme pečlivě bránit. Ve-

řejnost často klade Pilátovu otázku: *Co je pravda?* Kdo se takto důsledně nezasazuje za pravdu, toho dnes nazývají „tolerantním“ a „velkorysým“. Kdo stojí za pravdou, musí často na sebe vzít mučednictví odmítání i nenávisť. Ve druhém Petrově listě je řeč o odpadlících: byli kdysi věrnými věřícími. *Lidé, kteří unikli z hniloby světa, a zase se do něho zaplétají a nechávají se od něho přemoci, jsou na tom hůře, než byli na začátku.*

Duch pravdy

Církvi byl zaslíben Duch pravdy. V řeči na rozloučenou řekl Ježíš učedníkům: *Duch Svatý, kterého Otce pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.*

Svatí jsou vzory pravdy a lásky

Světky katolické církve se dali vést Duchem Svatým. Maxmilián Kolbe, který šel na smrt místo jednoho otce rodiny a zahynul 14. srpna 1941, napsal ve své knize *Průvodce: Štěstí, které není založeno na pravdě, může být tak málo trvalé, jak málo trvalá je lež. Jen pravda je přípustný základ štěstí pro každého jednotlivce i pro celé lidstvo.*

-sks- 17/2012
Překlad lš-

K PAPEŽOVĚ NÁVŠTĚVĚ V LIBANONU

„Já mluvím o pokoji, mluvím o právu, a oni chtějí boj.“ (Ž 120,7). Tento verš dokresluje atmosféru papežovy cesty na Blízký východ. V Libanonu jej přivítaly statisíce lidí a zdaleka ne jenom křesťané...

„Musíme si uvědomit, že zlo není anonymní síla, která ve světě působí neosobně či deterministicky,“ řekl papež v sobotu dopoledne na setkání s politiky a představiteli kultury. „Zlý duch prochází lidskou svobodou, skrze užívání naší svobody a hledá v člověku spouštku“ – to byla jedna z velice silných výpovědí papežského magisteria v Libanonu... Reálně totiž existuje jenom jediný nepřítel, který chová zášť k lidstvu jako celku i k samotné lidské přirozenosti. Kdo však dnes tuto pravdu víry ještě bere vážně?

Milan Glaser SJ, Česká sekce Vatikánského rozhlasu

PO NÁVŠTĚVĚ LIBANONU -

dokončení ze str. 2

proti válkám. Katolíci, kteří přišli ze sousedních zemí, projevíli vroucí a hlubokou lásku k Petrovu nástupci.

Po krásném obřadu při mém příletu na letiště v Bejrútu prvním zážitkem byla zvláštní slavnost, podpis apoštolské postsynodální exhortace *Ecclesia in Medio Oriente* v řecko-melchitské bazilice Svatého Pavla v Harisse. Při této příležitosti jsem vyzval středovýchodní katolíky, aby upřeli svůj zrak na ukřižovaného Krista, aby tak i za obtížných a bolestných okolností nacházeli sílu slavit vítězství lásky nad nenávisť, odpuštění nad pomstou, jednoty nad rozdělením. Ujistil jsem všechny, že univerzální církev je církvím Středního východu nablízku více než jindy s láskou a modlitbami. I když jsou „malým stádcem“, nesmí se bát v jistotě, že Pán je vždy s nimi. Papež na ně nezapomíná.

Druhý den mé apoštolské cesty jsem se setkal s představiteli republiky a světa kultury, diplomatickým sborem a náboženskými představiteli. Naznačil jsem jim cestu, po které je možno jít k budoucnosti míru a solidarity. Jde o to, pracovat, aby kulturní, sociální a náboženské rozdíly přispěly v upřímném dialogu k novému bratrství, kde tím spojujícím tmelem je smysl pro sdílení velikosti a důstojnosti každé osoby, jejíž život musí být vždy bráněn a střežen. Tentýž den došlo k setkání s představiteli muslimských komunit, které se vyvíjelo v duchu dialogu a vzájemného porozumění. Děkuji Bohu za

toto setkání. Dnešní svět potřebuje jasná a silná znamení dialogu a spolupráce a v tom je a musí dále být Libanon příkladem pro arabské státy a zbytek světa.

Odpoledne v blízkosti rezidence maronitského patriarchy mě s nezapomenutelným nadšením přijaly tisíce mladých z Libanonu a sousedních zemí a oživily slavnostní chvíli modlitby, která zůstane nezapomenutelně

Pastorační cesta papeže Benedikta XVI. v Libanonu byla přijata s velkým očekáváním

vepsána do mnoha srdcí. Zdůraznil jsem, jaké je pro ně štěstí, že žijí v té části světa, kde Ježíš žil, zemřel a vstal z mrtvých pro naši spásu a pro rozvoj křesťanství, a povzbudil jsem je k věrnosti a lásce ke své zemi, a to i přes těžkosti vyvolané nedostatkem stability a bezpečnosti. Dále jsem je vyzval, aby byli pevní ve víře a důvěře v Krista, pramen naší radosti, a aby prohlubovali svůj osobní vztah k němu v modlitbě a byli také otevření pro velké ideály života, rodiny, přátelství a solidarity. Když jsem viděl, jak mladí křesťané a muslimové slaví svátek ve velkém souladu, pobídl jsem je, aby společně budovali budoucnost Libanonu a Středního východu a aby se vzepřeli násilí a válce. Svornost a smíření musí být silnější než hrozby smrti.

V neděli ráno byla velmi intenzivním momentem účast na mši svaté v City Center Waterfront v Bejrútu, která byla doprovázena sugestivními zpěvy, jaké charakterizovaly i jiné oslavy. Za přítomnosti četných biskupů a velkého zástupu věřících pocházejících ze všech částí Blízkého východu jsem chtěl

Ve dnech 14. až 16. září 2012 navštívil Benedikt XVI. Libanon

všechny povzbudit, aby prožívali víru a vydávali o ní beze strachu svědectví s vědomím, že povoláním křesťanů a církve je přinášet evangelium všem bez rozdílu podle Ježíšova příkladu. V okolnostech poznamenaných ostrými konflikty jsem poukázal na nutnost pozorně sloužit míru a spravedlnosti a stát se nástrojem smíření a budovatelé společenství. Na závěr eucharistické slavnosti jsem měl to potěšení předat apoštolskou exhortaci, která shrnuje závěry ze zvláštního shromáždění synodu biskupů věnovaného Střednímu východu. Tento dokument chce skrze patriarchy, východní a latinské biskupy, kněze, řeholní osoby a laiky zasáhnout všechny věřící v této drahé oblasti, aby je podpořil ve víře a ve společenství a pobídl je na cestě tak vytoužené nové evangelizace. Odpoledne v sídle syrskokatolického patriarchy jsem měl radost z bratrského ekumenického setkání s pravoslavnými a východními patriarchy a představiteli jejich církvi a církevních společenství.

Draží přátelé, dny strávené v Libanonu byly úžasnou manifestací víry, intenzivní zbožnosti a prorockým znamením míru. Množství věřících pocházejících z celého Středního východu mělo možnost uvažovat, rozmlouvat a především společně se modlit a obnovit úkol zakotvit život v Kristu. Jsem si jist, že libanonský národ ve své mnohotvárné, ale dobře stmelené skladbě náboženské a sociální dokáže podávat svědectví nového úsilí o pravý mír, který je založen na důvěře v Boha. Očekávám, že různá poselství míru a úcty, která jsem chtěl dát, pomohou vládcům v oblasti splnit rozhodující úlohu ve věci míru a lepšího pojetí vztahů mez křesťany a muslimy. Pokud jde o mne, budu dále provázet tyto milované národy, aby zůstaly věrně přijatým úkolům. Mateřské přimluvě Panny Marie, uctívané v tolika starobylých svatyních, svěřuji plody této pastorační návštěvy a také plány dobra a správné aspirace celého Středního východu. Děkuji.

Bollettino Vaticano 19. 9. 2012

Překlad -lš-

Byla to velká nouze a ohrožení církve, co přimělo svatého Dominika, aby si vyprosil od Matky Boží účinnou zbraň proti odvěkému Nepříteli. Obrzl od ní věnec růží, symbol pobožnosti dosud neobvyklé formy, která spočívá ve zvláštním opakování slov již známé jednoduché modlitby.

Základním prvkem je modlitba Zdrávas, Maria. Je to chvalozpěv na Marii, který je nám obzvláště drahý, protože je nikoliv pozemského, ale nebeského původu. Autory těchto slov známe z evangelia naprosto přesně. Stojí zde na prvním místě andělova slova, pozdrav, který mu předal sám Bůh, aby jím oslovil nazaretskou Pannu.

Je to chvála Panny Marie, kterou žádná jiná nemůže předčit. Oslovuje ji jako vyvolenou a milovanou Bohem. Je plná milosti, protože do ní sestupuje Duch Svatý. Duch a milost jsou neoddělitelní, je tedy také plná Ducha Svatého. To ovšem také znamená, že je neposkvrněná a uchráněná všeho hříchu. Když ji těmito slovy oslovujeme, jako bychom v úžasu jákali nad krásou a svatostí této zářící jitřenky spásy. Slova „Pán s tebou“ potvrzují nejdůvěrnější spojení s Bohem: vyjadřují jednak smlouvu, jednak nejvyšší povolání. Když Bůh posílal Mojžiše k faraonovi, ujistil ho: Jdi, budu s tebou. S Marií bude stále Pán a ona bude s Pánem.

Druhou část chvály vyslovila Alžběta, ale učinila tak nikoliv ze svého podnětu, nýbrž v důsledku bezprostředního osvětlení Duchem Svatým. Vidí v Marii již nikoliv příbuznou, ale ženu Bohem požehnanou. Komu Bůh žehná, tomu dává sílu, důvěru, pokoj a jistotu. Alžběta velebí Marii jako Matku svého Pána. Maria plná Ducha Svatého a s Božím Synem v lůně je skutečně tou nejpožehnanější ze všech žen. Její ženství dosahuje nejvyššího stupně, je nejdokonalejším dílem Stvořitele, ve kterém vrcholí všech-

Na slovíčko

ny nejvznešenější vlastnosti ženy: něžnost, intimita, sladkost a nad vše mateřská láska. Ten, který se z Marie narodí, plod její a plod Ducha Svatého, je sám Syn Nejvyššího. Její plod je reálně plodem z Ducha Svatého, ale současně plodem z jejího těla, z jejího lůna a krve, to ona mu daruje celý jeho lidský charakter a s ním všechnu svou citlivost, něžnost a lásku. Je povolána, aby takto nesmazatelným a nejdokonalejším způsobem zviditelnila Boha. Jméno Ježíš k této první části Zdrávasu přidal oficiálně papež Urban IV. (1261-1264). (Je to onen papež, který na žádost blahoslavené Juliany z Cornillon, jejímž byl dříve zpovědníkem, ustanovil slavnost Božího Těla.)

Pohledme, co všechno dokázal Bůh vyslovit o své Matce ve dvou kratičkých větách! To, co nám při jejich vyslovení ani nestačí projít myslí, to všechno vystupuje k Bohu a jeho Matce jako líbezný zpěv, k němuž se spontánně připojují všichni andělé.

Tím, že nám Matka Boží darovala jako věnec upletený z růží modlitbu svatého růžence, učinila „Zdrávas, Maria“ tou nejčastěji pronášenou modlitbou věřících katolické církve. Tuto hojně opakovanou chválu neadresujeme jen samotné Panně Marii, ale pronášíme a vyznáváme ji před Bohem, a tak se stává i jeho chválou. Hlásíme se k Marii jako k největšímu pokladu, který nám Bůh ve své lásce dal.

Je to také oslava, chvála a dík za jeho zaslíbení, které dal v ráji, když nám představil Marii jako tu, která potře a zcela rozdrtil Nepřítele, který zvedl hlavu proti Božím dětem.

Tím se však modlitba růžence stává současně tak říkajíc ničivou palbou, která zasazuje Nepřítele nepřetržitě smrtelné rány. Představuje mu přitom jeho největší pokoření, protože se musí podrobit nikoliv nejvyššímu

Bohu, ale jeho tvorům, Marii a těm, které si z vůle Boží jako zaslíbená Žena takto neporazitelně vyzbrojila. Proto si Maria tak žádá modlitbu růžence, a především modlitbu společnou, při které se její děti spojují, aby spolupracovaly s Marií na úkolu „potřít ďábla a s ním všechny bludy na celém světě“. Tam, kde se koná modlitba svatého růžence, není pro ďábla místo. Růženec má účinnost trvalého exorcismu.

„Zdrávas, Maria“ má také svou druhou, doplňující část, ve které se na Matku Boží obracíme s velmi závažnou prosbou o její mateřskou přítomnost v rozhodující hodině našeho života. Znění takto uceleného Zdrávasu, jak se ho dnes modlíme, poprvé zveřejnil v roce 1495, čtyři roky před svou mučednickou smrtí, nám již známý dominikán Jeroným Savonarola ve svém díle *Výklad Zdrávas Maria*.

I když je růženec povýtce modlitbou rozjímavou a má nás vést k meditaci o životě, utrpení, smrti a oslavě našeho Spasitele, má také jeho ústní složka pro svůj hluboký obsah nesmírný význam, který si zaslouží přiměřenou pozornost, a bylo by škoda, kdybychom na něj vůbec nepomysleli.

Místo, na které se nyní nejvíce zaměřují sveřepé ďáblové útoky, je rodina. Zasazuje tím těžkou ránu lidské společnosti i lidským srdcím, dětská srdce nevyjímaje. Je to ještě závažnější bitva než bitva u Lipan. Rodinná modlitba svatého růžence je neúčinnější preventivní i uzdravující prostředek pro naše rodiny i pro naši společnost. Tisíce rodin troskotá, protože tisíce rodin zapomnělo na každodenní růženec nebo si myslí, že na něj nemají čas.

Modlete se růženec za rychlý a definitivní návrat růžence do všech našich rodin.

-lš-

Pondělí 8. 10. 2012: 6:05 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Pramen v poušti 6:50 Terra Santa News: 3. 10. 2012 7:10 Jezuité o: František Xavierský 7:30 Přejeme si... 7:45 Káva 7:55 Andělka 8:30 Post Scriptum s Mons. Mariánem Chovancem 8:50 BET LECHEM - vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 9:10 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 2. díl 10:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Dotkní se ran 10:25 Dosiahnuť svoj cieľ 10:50 Noekreace aneb Vandrování (151. díl) 11:05 Noeland (57. díl) 11:35 Vlkolínce: pohlednice 11:40 Sedmihlásky 11:45 Bible pro nejmenší: Ráchel 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Duchovní koncert - Dětský sbor Ostrava [P] 13:05 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:40 Charles Whitehead - Pozvání k vyplutí (1. část) 14:20 Nadace Divoké husy 14:35 Poodří - mokřady mezinárodního významu České republiky 15:15 Hudební magazín Mezi pražci 15:50 Z Jasně Hory do světa 16:10 V posteli POD NEBESY V. (7. díl) 17:00 NOEparáda (185. díl) [L] 17:45 CHKO Křivoklátsko - Vůznice, Týřov-Úpořský potok, Lánská obora (11. díl) 18:10 Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY - Misijní stanice v pralese 18:30 Bible pro nejmenší: Konečně doma [P] 18:35 Sedmihlásky 18:40 Dobrý pastýř biskup Jorge Gottau 19:10 Zpravodajství 44. dětského filmového a televizního festivalu Oty Hofmana v Ostrově [P] 19:20 Ars Vaticana (18. díl) 19:30 Přejeme si... 19:45 Zahájení poutní sezóny 2012 na Hostýně 20:00 Klapka s... (47. díl) [P] 21:00 Na koberečku [P] 21:15 Outdoor Films (6. díl) 22:45 Kateřina Lachmanová - Vstanu a půjdu k svému otci 0:05 Kulatý stůl: 14 pražských mučedníků 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 9. 10. 2012: 6:05 Kouzlo štípských varhan 6:20 Pro vita mundi (4. díl): MUDr. Bendito Garcia N'Dua 7:15 Brazílie - Volání Boha 7:35 Ignaciánský pulz 7:45 Budu pomáhat: Občanské sdružení Prosaz 7:55 Hudba na pražské Loreti 8:30 Svatý Josef Cottolengo 9:45 Poselství svatých: Dorothy Dayová 10:00 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Kateřina Lachmanová - Vstanu a půjdu k svému otci 11:45 Sedmihlásky 11:50 Bible pro nejmenší: Konečně doma 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (24. díl): Dechovka 12:35 Ars Vaticana (18. díl) 12:45 Jezuité o: František Xavierský 13:05 Dosiahnuť svoj cieľ 13:35 V posteli POD NEBESY V. (7. díl) 14:25 Kulatý stůl: 14 pražských mučedníků 16:00 Se salesiány na jihu Madagaskaru: Boží lid 16:25 Přejeme si... 16:40 AIDS v Nigérii 16:55 BET LECHEM - vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 17:10 Budu pomáhat: Občanské sdružení Prosaz 17:20 Hudební magazín Mezi pražci 17:55 Noeland (57. díl) 18:25 Sedmihlásky 18:30 Bible pro nejmenší: Narození Ježíše [P] 18:40 Příběh medvídky pandy (3. díl) 19:20 Zpravodajství 44. dětského filmového a televizního festivalu Oty Hofmana v Ostrově [P] 19:30 Noekreace aneb Vandrování (151. díl) 19:40 Zpravodajské Noeviny: 9. 10. 2012 [P] 20:00 Misijní magazín (1. díl): Nemoci na misiích 21:00 Svatý dům v tajemném Loretu [P] 21:35 Terra Santa News: 3. 10. 2012 22:00 Zpravodajské Noeviny: 9. 10. 2012 22:15 Jak potkávat svět 23:40 Post Scriptum s Mons. Mariánem Chovancem 0:05 Hudební magazín Mezi pražci 0:40 Přejeme si... 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 10. 10. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 9. 10. 2012 6:20 Charles Whitehead - Pozvání k vyplutí (1. část) 7:05 Youth Alive 7:20 Noekreace (151. díl) 7:30 Poodří - mokřady mezinárodního významu České republiky 8:10 Šovanek 8:40 Ars Vaticana (18. díl) 8:50 Věčná řeka 10:00 Svatý dům v tajemném Loretu 10:30 Generální au-

dience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Klapka s... (47. díl) 13:05 Dobrý pastýř biskup Jorge Gottau 13:40 Post Scriptum s Mons. Mariánem Chovancem 14:00 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 2. díl 14:45 Na koberečku 15:00 Poselství svatých: Dorothy Dayová 15:10 Vici v Lužici 15:40 Zpravodajské Noeviny: 9. 10. 2012 16:00 Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy 16:07 O létajícím faráři 16:20 NOEparáda (185. díl) 17:00 V posteli POD NEBESY V. (8. díl) 18:00 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 Bible pro nejmenší: Jan Křtitel [P] 18:40 Sedmihlásky 18:45 Zpravodajství 44. dětského filmového a televizního festivalu Oty Hofmana v Ostrově [P] 19:00 Léta letí k andělům (56. díl): Stanislav Juránek [P] 19:20 Terra Santa News (37. díl): 10. 10. 2012 [P] 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Večer chval [L] 21:10 Petruška Šustrová - Rusko s Putinem [P] 22:05 Svatý Josef Cottolengo 23:20 NOEkeace (151. díl) 23:35 Bol som mimo: Vladimír Bočev a Martin Hoblík 0:35 Generální audience papeže Benedikta XVI. 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 11. 10. 2012: 6:05 Dobrý pastýř biskup Jorge Gottau 6:35 Léta letí k andělům (56. díl): Stanislav Juránek 6:55 44 let novickou 7:20 Platinové písničky (24. díl): Dechovka 7:50 Vlkolínce: pohlednice 7:55 Kulatý stůl: 14 pražských mučedníků 9:25 Zdenka Schelingová - prvá blahoslavená Slovenka 9:35 Přejeme si... 10:00 Mše svatá z náměstí Sv. Petra k zahájení Roku víry [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Svatý Josef Cottolengo 13:20 Terra Santa News (37. díl): 10. 10. 2012 13:45 Jak poznávat svět, který nevidím 14:20 Klapka s... (47. díl): Janem Kadlčíkem 15:20 Noeland (57. díl) 15:50 Církevní gymnázium německého řádu Olomouc 16:00 Zpravodajské Noeviny: 9. 10. 2012 16:15 Hudební magazín Mezi pražci 16:50 Jezuité o: František Xavierský 17:10 Ars Vaticana (19. díl) 17:20 Budu pomáhat: Občanské sdružení Remedium [P] 17:30 NOEkeace (151. díl) 17:45 Příběh medvídky pandy (3. díl) 18:25 Sedmihlásky 18:30 Bible pro nejmenší: Satan pokouší Ježíše [P] 18:40 Pro vita mundi (4. díl): MUDr. Bendito Garcia N'Dua 19:30 Zpravodajství 44. Dětského filmového a televizního festivalu Oty Hofmana v Ostrově [P] 19:40 Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2012 [P] 20:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (62. díl) [L] 21:10 Putování po evropských kláštřích: Klášter trapistek v Bochoit, Belgie 21:45 Světelný průvod z Vatikánu s promluvou Sv. otce [L] 22:50 Přejeme si... 23:05 Poselství svatých: Dorothy Dayová 23:20 NOEparáda (185. díl) 0:05 Post Scriptum s P. Janem Linhartem 0:25 Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2012 0:40 Se salesiány na jihu Madagaskaru: Boží lid 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 12. 10. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2012 6:20 Noekreace aneb Vandrování (151. díl) 6:30 NOEparáda (185. díl) 7:10 CHKO Křivoklátsko - Vůznice, Týřov-Úpořský potok, Lánská obora (11. díl) 7:30 Klapka s... (47. díl) 8:30 O Mariánskéj púti v Levoči 9:05 Petruška Šustrová - Rusko s Putinem 10:00 Na koberečku 10:10 Outdoor Films (6. díl) 11:40 Sedmihlásky 11:45 Bible pro nejmenší: Satan pokouší Ježíše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Obec Cífer [P] 12:35 Vladyka 13:00 Ars Vaticana (19. díl) 13:10 Léta letí k andělům (56. díl): Stanislav Juránek 13:35 Duchovní koncert - Dětský sbor Ostrava 14:35 Poodří - mokřady mezinárodního významu České republiky 15:15 Dobrý pastýř biskup Jorge Gottau 15:50 Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2012 16:05 Šovanek 16:30 Svatý dům v tajemném Loretu 17:00 Zpravodajství 44. dětského filmového a televizního festi-

valu Oty Hofmana v Ostrově [P] 17:10 Sedmihlásky 17:15 Bible pro nejmenší: Ježíš miluje děti [P] 17:20 Putování po evropských kláštřích: Klášter trapistek v Bochoit, Belgie 18:00 Slavnostní zahájení Mezinárodního festivalu outdoorových filmů [L] 19:05 Blok filmů Mezinárodního festivalu outdoorových filmů [P] 20:00 Kulatý stůl: Rok víry [L] 21:35 Na koberečku 21:45 Přejeme si... 22:05 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Stromu zbývá naděje [P] 22:30 Modlitba růžence z Fatimy [L] 23:20 Pro vita mundi (4. díl): MUDr. Bendito Garcia N'Dua 0:15 Terra Santa News (37. díl): 10. 10. 2012 0:35 Jezuité o: František Xavierský 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 13. 10. 2012: 6:05 Hornolidečko - Seninka 6:15 Post Scriptum s P. Janem Linhartem 6:35 Léta letí k andělům (56. díl): Stanislav Juránek 6:55 Poselství svatých: Dorothy Dayová 7:05 Příběh medvídky pandy (3. díl) 7:45 Sedmihlásky 7:50 Noeland (57. díl) 8:20 V posteli POD NEBESY V. (8. díl) 9:10 NOEparáda (185. díl) 10:00 Blahořečení 14 pražských mučedníků [L] 12:10 Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2012 12:25 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Stromu zbývá naděje 12:55 Přejeme si... 13:10 Se salesiány na jihu Madagaskaru: Boží lid 13:40 Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (4. díl) [P] 14:45 Noekreace aneb Vandrování (151. díl) 14:55 Odkaz předků (2. díl): Pelhřimovy 15:05 Terra Santa News (37. díl): 10. 10. 2012 15:25 Platinové písničky (24. díl): Dechovka 16:00 Pro vita mundi (5. díl): Petr Leviček 16:45 Vlkolínce: pohlednice 16:50 Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži [P] 17:10 Jezuité o: INDIE - na křižovatkách víry 17:30 44 let novickou 18:00 CHKO Jeseníky - Praděl (12. díl) 18:25 Sedmihlásky 18:30 Bible pro nejmenší: Ježíš miluje děti 18:40 Svatý dům v tajemném Loretu 19:10 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 2. díl 20:00 Cesta k andělům (66. díl) [P] 20:50 Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě 21:35 Kulatý stůl: 14 pražských mučedníků 23:05 AIDS v Nigérii 23:20 Budu pomáhat: Občanské sdružení Remedium 23:30 Charles Whitehead - Pozvání k vyplutí (1. část) 0:15 Duchovní koncert - Dětský sbor Ostrava 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 14. 10. 2012: 6:15 O Václavovicích 6:55 Ars Vaticana (19. díl) 7:05 AIDS v Nigérii 7:20 Poodří - mokřady mezinárodního významu České republiky 8:05 Youth Alive 8:20 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (62. díl) 9:30 Se salesiány na jihu Madagaskaru: Boží lid 10:00 Léta letí k andělům (56. díl): Stanislav Juránek 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Slavičín [L] 11:35 Na koberečku 11:45 Klub Valdocco 12:00 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:15 Platinové písničky (25. díl): Dechovka 13:50 Cesta k andělům (66. díl) 14:40 Budu pomáhat: Občanské sdružení Remedium 14:50 Petruška Šustrová - Rusko s Putinem 15:45 Noekreace aneb Vandrování (152. díl) [P] 16:00 Pzívá CELÁ rodina 16:15 Přejeme si... [P] 16:30 Dávní hrdinové: Útěk [P] 16:55 Sedmihlásky [P] 17:00 Noeland (57. díl) 17:30 V posteli POD NEBESY V. (8. díl) 18:20 Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (4. díl) 19:25 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:00 2. vatikánský koncil [P] 21:00 Slavnostní koncert ze Svatého Hostýna [P] 22:15 Svatý dům v tajemném Loretu 22:45 Hradčovice 23:00 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Stromu zbývá naděje 23:25 Ars Vaticana (19. díl) 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

POUŤ „NETRADIČNĚ DO SVATÉ ZEMĚ“ V ROCE 2013

Po úspěšných pouťích „NETRADIČNĚ DO SVATÉ ZEMĚ“ vyhláší Centrum VÉRITÉ další pouť: **13. až 24. března 2013** (Přihlášky nezávazně ihned, závazně do 30. 10. 2012).

Podrobný plán poutě je na internetu (www.verite.cz, sekce Cestovní agentura, Pouť do Izraele). Bude navštíveno 51 biblických míst v Izraeli a Jordánsku; z toho 25 míst převážně neznámých i organizátorům tradičních poutí a několik míst nově objevených. Na každém místě budou sděleny stručné historické informace a důvody pro pravost místa. Pro zvýšení duchovního účinku jsou na 32 místech uvedeny meditativní zvukové nahrávky o příslušné události. Na některých místech je používána speciální vysíláčka a rádiá.

Cena této 12denní poutě, včetně všech doplateků a plně penze je 19.800 Kč + 290 € + 40 € (vizum), přičemž zájezd má vyšší hodnotu (36 000 Kč).

UNIKÁTNÍ POUŤ NA KYPR A DO TURECKA V ROCE 2013

Centrum VÉRITÉ vyhláší dále unikátní pouť na Kypr a do Turecka od **7. do 15. května 2013**. Celková cena poutě je 24.500 Kč + 80 €. Přihlášky nezávazně ihned, závazně do 30. 11. 2012. Náplň poutě je na internetu www.verite.cz, sekce Cestovní agentura.

Program a přihlášku pošleme poštou nebo e-mailem. Adresa: Centrum VÉRITÉ, Konviktská 16, 110 00 Praha 1. E-mail: cestovka@verite.cz. Dotazy: 222 324 617.

Srdečně zveme na **duchovní cvičení, které povede P. Anthony Saji VC**, indický misionář působící ve východní Africe. Exerciice se konají ve dnech **11.–17. listopadu 2012** ve Sportohotelu v Hrotovicích u Třebíče. **Kontakt: tel. 606 627 636, www.cz.frbill.net.**

SVATÁ HORA – ŘÍJEN 2012

13. 10. Zpívané latinské chorální nešpory v 16.30 hod.

18. 10. Konference vyšších řeholních představených • mše svatá v 10 hod.

EXERCICIE

8. 10. – 12. 10. Krása liturgie (vede P. Zdeněk Šilhánek, CSsR)

19. 10. – 21. 10. Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze (vede P. Michal Němeček)

24. 10. – 27. 10. Exerciice pro varhaníky, chrámové hudebníky a zpěváky (vede P. Christian M. Pšenička, OPraem.)

Zveme Vás do **VEČEŘADLA MKH v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdouňkách v neděli 7. 10. 2012**. Začátek je v 15 hod. Tomuto večerádlu bude předsedat P. Mgr. Jiří Polásek ze Zašové. Na programu je adorace, rozjímavý růženc, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii. Večerádlo je zakončeno mší svatou.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na volně koncipovaný **cyklus duchovních obnov ŠKOLA BLAHOŠLAVENSTVÍ**. Duchovní obnova na téma „**Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království**“, která se uskuteční ve dnech **20.–21. 10. 2012**, má přímou souvislost s vyhlášeným Rokem víry. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede s. Siarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 15. 10. 2012** na e-mail: info@premonstratky.cz • tel. 733 755 836.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

6. – 13. ŘÍJNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 7. 10.	PO 8. 10.	ÚT 9. 10.	ST 10. 10.	ČT 11. 10.	PÁ 12. 10.	SO 13. 10.									
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	719	812	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1095	1218	1557	1754	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	719	812	1050	1170	1556	1752	1080	1202	1096	1219	1557	1754	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	719	812	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	719	811	720	812	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1557	1754	720	813
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	719	812	719	812	1060	1181	1556	1752	1090	1213	1106	1230	1557	1754	721	813
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 7. 10. – 27. neděle v mezidobí

1. čt.: Gn 2,18–24
 Ž 128(127),1–2.3.4–5.6
 Odp.: srov. 5 (*Ať nám Hospodin zehná po všechny dny našeho života.*)
 2. čt.: Žid 2,9–11
 Ev.: Mk 10,2–16
Slovo na den: Pro tvrdost vašeho srdce.

Pondělí 8. 10. – ferie

1. čt.: Gal 1,6–12
 Ž 111(110),1–2.7–8.9+10c
 Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Lk 10,25–37
Slovo na den: Viděl ho a bylo mu ho líto.

Úterý 9. 10. – nez. pam.

sv. Dionýsia nebo sv. Jana Leonardiho
 1. čt.: Gal 1,13–24
 Ž 139(138),1–3.13–14ab.14c–15
 Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)
 Ev.: Lk 10,38–42
Slovo na den: Pánu k nohám.

Středa 10. 10. – ferie

1. čt.: Gal 2,1–2.7–14
 Ž 117(116),1.2
 Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Lk 11,1–4
Slovo na den: Posvěť se jméno tvé.

Čtvrtek 11. 10. – ferie

1. čt.: Gal 3,1–5
 Lk 1,69–70.71–72.73–75
 Odp.: 68 (*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.*)
 Ev.: Lk 11,5–13
Slovo na den: Neodbytnost.

Pátek 12. 10. – nez. pam.

sv. Radima
 1. čt.: Gal 3,7–14
 Ž 111(110),1–2.3–4.5–6
 Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Lk 11,15–26
Slovo na den: Vyháním zlé duchy prstem Božím.

Sobota 13. 10. – nez. sobotní pam.

Panny Marie
 1. čt.: Gal 3,22–29
 Ž 105(104),2–3.4–5.6–7
 Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Lk 11,27–28
Slovo na den: Blahoslavení ti, kdo Boží slovo slyší a zachovávají.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA MCM s. r. o.

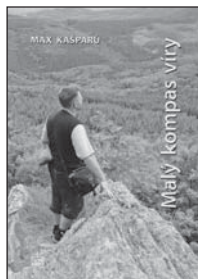
MALÝ KOMPAS VÍRY

MUDr. Max Kašparů • Ilustrace Ing. Jan Herálecký

Osvědčený průvodce pravdami víry, modlitby, svátostmi a Desatera. Kniha vtípně usnadňuje pohotovou orientaci v každodenním prožívání víry.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Třetí vydání • Brož., A5, 112 stran, 89 Kč

FILMY NA DVD

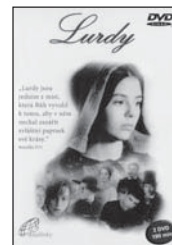
LURDY

Režie Lodovico Gasparini • Scénář Alessandra Caneva, Mario Falcone, Vittorio Messori, Francesco Scardamaglia, Alessandro Jacchia • Český dabing

Dva muži ze dvou různých století – dva životní příběhy, do nichž vstoupila mladičká Bernadetta se svým příběhem z jeskyně Massabielle. Není třeba hned uvěřit, ale ptát se po pravdě a důvěřovat. Film je vhodný k následující diskusi o víře a vztahu mezi vědou a vírou.

Paulínky

2x DVD, 190 minut, 399 Kč

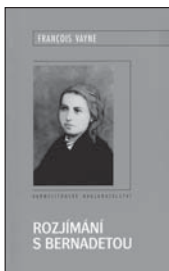

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ROZJÍMÁNÍ S BERNADETOU

François Vayne • Z francouzštiny přeložila Zdenka Křehlíková

Autor knihy, francouzský žurnalista pracující v Lurdech od roku 1987, zve k duchovní obnově, rozjímání ve společenství se svatou Bernadettou Soubirous. Po krátkém úvodu, v němž čtenáře seznamuje se základními daty života svěťce, nabízí patnáct rozjímání, která sledují krok za krokem patnáct lurdských zjevení. Čerpá přitom z autentických historických dokumentů a události zařazuje do širšího dobového i duchovního kontextu.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 117x180 mm, 96 stran, 119 Kč

TAJOMSTVO Z FATIMY

Režie Ian & Dominic Higgins • Slovenský dabing

Film natočený na základě vyprávění vizionářky sestry Lucie. Popisuje zjevení Panny Marie v portugalské Fatimě od května do října 1917. Panna Maria vyslovila varování pro svět a předala dětem proroctví. Vyzvala svět k obrácení, modlitbě a pokání. Zvláště zdůrazňovala každodenní modlitbu růžence. Dne 13. května 2000 papež Jan Pavel II. blahorečil dva ze tří vizionářů, Františka a Hyacintu. Film je vhodný od 12 let.

Don Bosco

1x DVD, 85 minut, 399 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.